Új sikersorozat az RTL KLUB-on!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

A visszatérés: Árnyéklelkek

Vámpír-naplók

fine selection

Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

L. J. Smith

Vámpírnaplók 6.

A visszatérés: Árnyéklelkek

L. J. Smith

Vámpír-naplók 6.

A visszatérés: Árnyéklelkek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Csodálatos ügynökömnek,
Elizabeth Hardingnak

1.

– Kedves naplóm – suttogta Elena –, mennyire idegesítő már ez! A Jaguar csomagtartójában felejtettelek, és most hajnali két óra van. – A hálóingén keresztül a lábába döfte az ujját, mintha toll lenne nála, és pontot tenne a mondat végére. Még halkabban kezdett suttogni, a homlokát az ablaknak döntve: – És *félek* kimenni a sötétbe, és behozni téged. Félek! – Még egyet döfött, miközben könnycseppek gurultak végig az arcán, majd jobb híján felvételre állította a mobiltelefonját. Ezzel csak feleslegesen használta az akkumulátort, de nem tudott ellenállni a kísértésnek. *Muszáj* volt megtennie.

– Szóval itt vagyok – mondta halkan –, az autó hátsó ülésén ülök. Ez lesz a mai naplóbejegyzésem. Egyébként hoztunk egy szabályt erre a kirándulásra… én a Jag hátsó ülésén fogok aludni, Mattet és Damont pedig szívesen látja a Csodálatos Külvilág. Ebben a pillanatban annyira sötét van odakint, hogy sehol nem látom Mattet… De kezdek megőrülni… sírok, és elveszettnek érzem magam… annyira hiányzik Stefan…

Meg kell szabadulnunk a Jaguártól, mert túl nagy, túl piros, túl feltűnő és túl megjegyezhető, mi pedig azt szeretnénk, ha *nem* jegyeznének meg minket, miközben elmegyünk Stefanért. Ha eladjuk az autót, a lapis lazuli lesz a legértékesebb tulajdonom, amit

Stefantól kaptam, meg a gyémántmedál, amit egy nappal azelőtt adott, hogy elment. Egy nappal azelőtt… Stefant ármánnyal vették rá, hogy elmenjen, elhitették vele, hogy visszaváltozhat átlagemberré. Most pedig…

Hogyan feledkezhetnék meg arról, mit tesznek vele *ők* vajon éppen ebben a pillanatban… bárkik is legyenek azok az „ők"? Valószínűleg a kicunék, a gonosz rókalelkek a Si no Si nevű börtönben. – Elena elhallgatott, és a hálóinge ujjába törölte az orrát.

– *Hogyan kerülhettem ilyen helyzetbe?* – Elena megrázta a fejét, és az üléstámlába öklözött. – Lehet, hogy ha erre rájönnék, akkor képes lennék egy A-tervet csinálni. A barátaim pedig mindig készen állnak egy B- és egy C-tervvel, hogy kisegítsenek. – Elena nagyokat pislogott, miközben Bonnie-ra és Meredithre gondolt. – Annyira félek, hogy soha többé nem látom őket! És féltem egész Fell's Churchöt.

Pár pillanatig csak ült, ökölbe szorított kezét a térdén pihentette. Valami megszólalt benne: – Akkor hagyd abba a nyafogást, Elena, és gondolkozz! *Gondolkozz!* Kezdd az elején!

Az elején? Hogyan kezdődött az egész? Stefannal?

Nem, Elena már jóval Stefan érkezése előtt is Fell's Churchben élt.

Lassan, szinte álmodozva beszélt tovább a telefonjába. – Először is: ki vagyok én? Elena Gilbert vagyok, tizennyolc éves. – Még ennél is lassabban hozzátette: – Én… nem hiszem, hogy beképzeltség lenne azt mondani, hogy gyönyörű vagyok. Ha nem tudnám magamról, egyszerűen annyit jelentene, hogy soha nem néztem még tükörbe, és nem hallottam egyetlen bókot sem. Az ilyesmire nem kell büszkének lennem… egyszerűen Apától és Anyától örököltem.

Hogy nézek ki? Szőke hajam hullámokban zuhan a vállam alá, kék szememről pedig azt mondják, hogy olyan, mint a lapis lazuli: sötétkék, aranypettyekkel. – Félig-meddig nevetve hozzátette: – Talán ezért szeretnek annyira a vámpírok.

Aztán összeszorította a száját, és a koromsötét éjszakába meredve komolyabban folytatta: – Rengeteg fiú mondta már, hogy én vagyok a legangyalibb lány a világon. Én pedig játszottam velük. Kihasználtam őket – hogy népszerű legyek, szórakozásból, csak úgy. Őszinte leszek, rendben? A játékszereimnek vagy a trófeáimnak tartottam őket. – Elena elhallgatott. – De volt valami más is. Valami, amiről egész életemben tudtam, hogy elérkezik majd – csak azt nem tudtam, hogy mi lesz. Úgy éreztem, mintha keresnék valamit, amit soha nem találtam meg a fiúkban. Manipuláltam őket, szórakoztam velük, de soha nem érintették meg a… szívem mélyét… amíg egy nagyon különleges fiú nem akadt az utamba. – Elena elhallgatott, nyelt egyet, és ismét kimondta: – Egy *nagyon* különleges fiú. Stefannak hívták. És kiderült, hogy nem az, akinek tűnik, nem egy átlagos – bár rendkívül jóképű – végzős középiskolás, makrancos, sötét hajjal és smaragdzöld szemmel.

Stefan Salvatoréról kiderült, hogy vámpír.

Igazi vámpír.

Elena zihálni kezdett, szünetet kellett tartania, mielőtt folytatni tudta volna.

– És a szívtipró bátyja, Damon is.

Elena az ajkába harapott, és egy hosszúnak tűnő pillanattal később hozzátette: – Vajon akkor is szeretném Stefant, ha kezdettől tudtam volna, hogy vámpír? Igen! Igen! *Igen!* Mindenképpen beleszerettem volna. De ez megváltoztatta a dolgokat… és engem is megváltoztatott. – Az ujjával mintákat rajzolt a hálóingére.

– Tudod, a vámpírok a vércserével mutatják ki a szeretetüket. Csak az volt a baj, hogy én… Damonnal is cseréltem vért. Igazából nem szabad akaratomból, hanem mert folyamatosan üldözött, éjjel-nappal.

Elena sóhajtott egyet. – Damon azt *mondja,* hogy vámpírrá és az Éjszaka Hercegnőjévé akar változtatni. Ezt úgy tolmácsolnám: azt akarja, hogy csak az övé legyek. De én semmilyen téren nem bízom Damonban, hacsak a szavát nem adja. Ez az egyik gyengéje, hogy soha nem szegi meg a szavát.

Elena érezte, hogy furcsa mosolyra görbül a szája, de nyugodtan, folyamatosan beszélt tovább, a mobilról szinte teljesen meg is feledkezve.

– Egy lány, akinek két vámpírhoz van köze… hát, ez bajt jelent, igaz? Szóval, talán megérdemeltem, amit kaptam.

Meghaltam.

Nem egyszerűen úgy „haltam meg", mint amikor az ember szíve megáll, és aztán újraélesztik, és amikor visszajön, elmesélheti, hogy majdnem besétált a fénybe. Én *tényleg* besétáltam a fénybe.

Én *meghaltam.*

És amikor visszatértem… minő meglepetés! Már vámpír voltam.

Damon… rendes volt velem, azt hiszem, amikor vámpírként felébredtem. Lehet, hogy ezért van, hogy még mindig… érzek valamit iránta. Nem használt ki, amikor könnyedén megtehette volna.

De vámpíréletem során csak pár dologra volt időm. Arra igen, hogy visszaemlékezzek Stefanra, és jobban beleszeressek, mint valaha… mivel megtudtam, milyen nehéz számára minden. Végignézhettem a saját búcsúztatómat. Hah! Erre mindenkinek lehetőséget kellene kapnia. Megtanultam, hogy mindig, *de mindig* legyen

rajtam lapis lazuli, nehogy vámpír pirítós legyen belőlem. Elköszönhettem a négyéves kishúgomtól, Margarettől, és meglátogathattam Bonnie-t és Merediht…

Szinte észrevétlenül patakzott a könny Elena arcán. De a hangja nyugodt maradt.

– Aztán pedig… aztán ismét meghaltam.

Úgy haltam meg, ahogy a vámpírok szoktak, amikor nem viselnek lapis lazulit napfényben. Nem omlottam porrá; még csak tizenhét éves voltam. De a nap így is megmérgezett. A halálom szinte… békés volt. Akkor ígértettem meg Stefannal, hogy mindig vigyáz Damonra, de mindig. És szerintem, magában, Damon is megígérte, hogy vigyáz Stefanra. És így haltam meg, Stefan karjaiban, Damonnal magam mellett, mintha egyszerűen csak elaludnék.

Azután olyan álmaim voltak, amelyekre nem emlékszem, aztán pedig egy szép napon mindenki megdöbbent, mert Bonnie-n keresztül, aki egy médium, szegénykém, beszéltem hozzájuk. Azt hiszem, én kaptam a feladatot, hogy Fell's Church védőszelleme legyek. A várost veszély fenyegette. Valahogy szembe kellett szállniuk vele, és amikor már biztosra vették, hogy elveszítik a csatát, engem visszadobtak az élők világába segíteni. És… nos, miután megnyertük a háborút, itt maradtam egy csomó furcsa képességgel, amiket nem értettem. De Stefan is itt volt! Újra együtt voltunk!

Elena maga köré fonta a karját, mintha Stefan ölelné, és elképzelte, ahogy a fiú meleg keze a bőréhez ér. Lehunyta a szemét, és lelassult a légzése.

– Ami a képességeimet illeti, hát, lássuk! Ott a telepátia, ami csak akkor megy, ha a másik személy is telepata… az összes vámpír az, de különböző mértékben, kivéve vércsere közben. És vannak a Szárnyaim.

Így van – Szárnyaim vannak! És a Szárnyaimnak olyan ereje, hogy el sem hinnéd – csak az a baj, hogy a leghalványabb fogalmam sincs arról, hogyan használjam őket. Van egy, ami néha *azonnal* ki akar belőlem törni, nyitja a számat, hogy kimondjam a nevét, megpróbálja a testemet a megfelelő pózba kényszeríteni. Ez a *Védelem Szárnya,* és neve alapján *tényleg* hasznát tudnánk venni a mostani utunkon is. Viszont arra sem emlékszem, hogyan használtam a régi szárnyaimat… esélyem sincs, hogy kitaláljam, hogyan kell ezt az újat. Csak mondogatom a szavakat, amíg úgy nem érzem magam, mint egy idióta, de semmi sem történik.

Szóval, ismét ember lettem – éppen olyan ember, mint Bonnie. Istenem, bárcsak láthatnám most Meredithszel együtt! De folyton azt mondogatom magamnak, hogy percről percre közelebb kerülök Stefanhoz. Már ha nem számolom, hogy Damon oda-vissza rángat minket mindenfelé, hogy az esetleges üldözőink elveszítsék a nyomunkat.

Miért akarna minket bárki is üldözni? Szóval, amikor visszatértem az élők sorába, egy nagy Erőkitörés ment végbe, amit mindenki látott a világon, aki képes látni az Erőt.

És az Erőt hogy magyarázhatnám el? Az olyasvalami, ami mindenkiben benne van, de amit az emberek – a valódi médiumokat leszámítva, mint Bonnie – fel sem ismernek. A vámpíroknak egyértelműen van Erejük, és arra használják, hogy rávegyék az embereket, hogy megkedveljék őket, vagy hogy olyasmit lássanak, ami nem létezik – mint ahogy például Stefan Befolyásolta a gimi titkárnőjét, hogy azt higgye, rendben vannak a papírjai, amikor „beiratkozott" a Robert E. Lee-be. Vagy arra használják az Erőt, hogy legyőzzenek más vámpírokat vagy sötét teremtményeket – vagy akár embereket.

De most arról az Erőkitörésről van szó, ami akkor történt, amikor lezuhantam a mennyországból. Az olyan nagy volt, hogy odavonzott két rettenetes teremtményt a világ túlsó végéről. Úgy döntöttek, eljönnek megnézni, mi okozta ezt a robbanást, és hogy fel tudják-e használni a saját céljaikra.

És azt sem viccből mondtam, hogy a világ túlsó feléről érkeztek. Kicunék voltak, gonosz rókaszellemek Japánból. Kicsit a nyugati vérfarkasokra hasonlítanak – csak sokkal több képességük van. Annyira ügyesek, hogy *malakh*okat használnak, amik igazából növények, de úgy néznek ki, mint a rovarok, és van köztük gombostűfejnyi, de van akkora is, ami le tudná nyelni az ember karját. És a malakhok az ember idegeihez csatlakoznak, és szétterjednek az egész idegrendszerében, és végül átveszik felette az uralmat belülről.

Elena megborzongott, és lehalkította a hangját.

– Ez történt Damonnal is. Egy apró izé belement, és átvette felette az uralmat belülről, amitől Sinicsi bábjává vált. Elfelejtettem mondani, hogy a kicunékat Sinicsinek és Mizaónak hívták. Mizao a lány. Mindkettőjüknek vörösben végződő fekete szőrük van, de Mizaóé hosszú. És elvben testvérek – de az biztos, hogy nem úgy viselkednek.

És amikor Damont már teljesen megszállták, Sinicsi akkor Damon testét… rettenetes dolgokra kényszerítette. Arra, hogy megkínozza Mattet és engem, és tudom, hogy Matt a legszívesebben még most is megölné ezért Damont. De ha ő is látta volna, amit én… azt a teljesen vékony, nedves, fehér második testet, amit a körmömmel rántottam ki Damon gerincéből, és utána Damon elájult a fájdalomtól… akkor Matt jobban megértené. *Én* nem tudom Damont azért hibáztatni, amire Sinicsi kényszerítette. Én

nem tudom. Damon… el nem tudod képzelni, mennyire más volt. Összeomlott. *Sírt.* Sőt…

Mindegy, szerintem soha többé nem fogom olyannak látni. De ha valaha visszakapom a Szárnyaim Erejét, akkor Sinicsi nagy bajban lesz.

Tudod, szerintem ebben hibáztunk. Végre legyőztük Sinicsit és Mizaót – és *nem öltük meg őket.* Túl erkölcsösek voltunk, vagy túl kedvesek, vagy valami.

Csúnya hiba volt.

Mert Sinicsi malakhja nem csak Damont szállta meg. Volt néhány lány, fiatal lányok, tizennégy-tizenöt évesek, vagy még fiatalabbak. És fiúk is. Akik… őrült dolgokat csináltak. Bántották magukat és a családjukat. Nem is tudtuk, milyen súlyos károkat okoztak, amíg meg nem egyeztünk Sinicsivel.

Lehet, hogy túl *erkölcstelenek* voltunk, amiért lepaktáltunk az ördöggel. De elrabolták Stefant – és Damon, akit addigra már megszálltak, segített nekik. Amint Damon szabad lett, semmi más nem érdekelte, csak hogy Mizao és Sinicsi árulja el, merre van Stefan, aztán örökre menjenek el Fell's Churchből.

Cserébe Damon beeresztette Sinicsit az elméjébe.

A vámpíroknak az Erő a szenvedélyük, a kicunéké pedig minden emlék. És Sinicsi meg akarta kapni Damon emlékeit az utolsó pár napról, arról az időszakról, amikor benne volt a malakh, és minket kínzott… és arról, amikor a Szárnyak hatására rájött, hogy mit tett. Nem hiszem, hogy Damon annyira emlékezni akart volna akár arra, hogy miket tett, akár arra, ahogy megváltozott, amint szembesült a tetteivel. Úgyhogy hagyta, hogy Sinicsi elvegye őket, cserébe azért, hogy a fejébe ültesse Stefan pontos hollétét.

Csak az a baj, hogy elhittük Sinicsinek, hogy utána elmegy – noha Sinicsi szava semmit nem ér. Ráadásul azóta is használja azt a telepatikus csatornát, amit a maga és Damon elméje között nyitott, hogy egyre többet *elvegyen* Damon emlékeiből Damon tudta nélkül.

Épp tegnap éjjel állított meg minket egy rendőr, aki tudni szerette volna, mit csinál három kamasz késő éjszaka egy ilyen drága autóban. Damon Befolyásolta, hogy elmenjen. De pár órával később már nem is emlékezett a rendőrre.

Ez megijesztette. És ami Damont megijeszti – nem mintha beismerné –, *halálra* rémít engem.

És, kérdezhetnéd, *mit* keresett három kamasz a semmi közepén, Tennessee Union megyéjében, ha jól láttam az utolsó útjelző táblát. Valamilyen Kapu felé hajtottunk, ami a Sötét Dimenzióba vezet… ahol Sinicsi és Mizao hagyta Stefant a Si no Si nevű börtönben. Sinicsi csak Damon elméjébe tette bele az információt, én pedig nem tudtam sok mindent kihúzni belőle. De Stefan ott van, és én el fogok menni hozzá, akkor is, ha belehalok.

Akkor is, ha meg kell tanulnom ölni.

Már nem vagyok az a kedves virginiai kislány, aki voltam.

Elena elhallgatott, és kifújta a levegőt. Aztán átölelte magát, és folytatta.

– És miért jött velünk Matt is? Nos, Caroline Forbes miatt, aki az óvoda óta a barátnőm volt. Tavaly… amikor Stefan megérkezett Fell's Churchbe, mindketten kinéztük magunknak. De Stefannak nem Caroline kellett. És azután ő lett a legádázabb ellenségem.

Továbbá Caroline volt az a szerencsés, aki elnyerte Sinicsi első látogatását Fell's Church lányai közül. De ami még fontosabb: elég

hosszú ideig Tyler Smallwood barátnője volt, mielőtt az áldozata lett volna. Kíváncsi vagyok, mennyi ideig lehettek együtt, és hol van most Tyler. Csak azt tudom, hogy a végén Caroline azért ragaszkodott Sinicsihez, mert „férjre volt szüksége". Ő fogalmazott így. Úgyhogy azt feltételezem… nos, amit Damon feltételez. Hogy Caroline… le fog kölykedzni. Egy vérfarkasalmot, tudod. Mivel Tyler vérfarkas.

Damon azt mondja, hogy aki vérfarkasgyereket szül, az gyorsabban változik vérfarkassá, mint akit megharapnak, és a terhesség egy bizonyos pontján lesz ereje hozzá, hogy vagy csak farkas legyen, vagy csak ember, viszont előtte irányíthatatlanul keveredik a kettő.

Az a legszomorúbb, hogy Sinicsi még csak egy pillantást sem vetett Caroline-ra, miután ezt kinyögte.

De *előtte* Caroline elég elkeseredett volt ahhoz, hogy megvádolja Mattet azzal, hogy… rátámadott egy randin, ami rosszul sült el. Tudnia kellett azokról a dolgokról, amiket Sinicsi művelt, mert akkorra tette a „randijuk" időpontját, amikor a karzabáló malakh megtámadta Mattet, és olyan nyomokat hagyott a karján, mint egy lány körme.

Emiatt a rendőrség Matt nyomába eredt. Szóval, igazából egyszerűen *kényszerítettem,* hogy velünk jöjjön. Caroline apja Fell's Church egyik legbefolyásosabb embere – *és* a barátja a kerületi ügyésznek Ridgemontban, meg a vezetője az egyik olyan úri klubnak, ahol titkos kézfogás van, meg mindenféle, amitől az ember, tudod, „a közösség kiemelkedő tagja" lesz.

Ha nem beszéltem volna rá Mattet, hogy szökjön meg, ahelyett, hogy szembenéz Caroline vádjaival, akkor a Forbesok *meglincselték* volna. Bennem pedig tűzként lángol a harag – nemcsak Matt miatt, hanem hogy Caroline ilyen rossz fényt vet a világ összes nőjére.

Mert a legtöbb lány nem beteges hazudozó, és nem állítana ilyesmit egy fiúról alaptalanul. Caroline ezzel szégyent hozott az összes lányra.

Elena elhallgatott, lepillantott a kezére, majd hozzátette: – Néha, amikor Caroline-ra haragszom, a poharak elkezdenek rezegni, a ceruzák pedig legurulnak az asztalról. Damon azt mondja, hogy ezt az aurám csinálja, az életerőm, ami, mióta visszatértem a túlvilágról, megváltozott. Először is, mindenki, aki a véremből iszik, elképesztően erős lesz.

Stefan annyira erős lett, hogy a rókadémonok soha nem tudták volna csapdába csalni, ha Damon nem verte volna át az elején. Ők csak akkor bírtak elbánni vele, amikor Stefan legyengült, és vasrács mögé zárták. A vas nagyon rossz hatással van a természetfeletti teremtményekre, ráadásul a vámpíroknak naponta legalább egyszer enniük kell, különben legyengülnek, és lefogadom… nem, biztos vagyok benne, hogy ezt is felhasználták ellene.

Nem is merek belegondolni, hogy milyen állapotban lehet Stefan. De nem hagyhatom, hogy túlságosan megijedjek vagy megharagudjak, különben elveszítem az uralmat az aurám felett. Damon megmutatta, hogyan tartsam odabent az aurámat, mint egy hagyományos ember lány. Még mindig halvány aranyszínű és szép, de már nem az a vámpírcsalogató világítótorony, mint volt.

Mert van még egy dolog, amire a vérem – talán csak az aurám – képes. Képes arra, hogy… hát jó, itt bármit kimondhatok, igaz? Manapság a vérem el tudja érni, hogy a vámpírok úgy kívánjanak, mint az ember férfiak. Nem csak a harapásra gondolok, érthető? Hanem a csókolózásra meg a többire. Úgyhogy, természetesen, a nyomomba erednek, amikor megérzik. Olyan, mintha a világ tele lenne méhecskékkel, és én lennék az egyetlen virág.

Ezért gyakorolnom kell az aurám elrejtését. Ha alig látszik, akkor embernek tűnhetek, nem pedig olyasvalakinek, aki meghalt és visszatért. De nehéz folyton észben tartani, hogy el kell dugnom – és *nagyon* fáj, amikor hirtelen be kell rántanom!

És az is van, hogy… ez abszolút titok, rendben? Megátkozlak, Damon, ha ezt visszahallom. De az van, hogy *szeretem,* ha Stefan megharap. Enyhíti bennem a feszültséget, és az jó. A vámpírharapás csak akkor fáj, ha az ember harcol ellene, vagy ha a vámpír azt akarja, hogy fájjon. Egyébként egyszerűen csak jó érzés… és közben meg lehet érinteni a vámpír elméjét, aki csinálja, és… *ó, annyira hiányzik Stefan!*

Elena most már remegett. Bármennyire próbálta elcsitítani a képzelőerejét, nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy mit művelhetnek a rabtartói Stefannal. Megfogta a telefont, és hagyta, hogy a könnycseppek ráhulljanak.

– *Nem* gondolhatok arra, mit csinálnak vele éppen, különben *tényleg* megőrülök. Ilyen használhatatlan, reszkető izévé válok, aki csak sikítani akar, semmi mást. Minden pillanatban azért küzdök, hogy *ne* gondoljak erre. Mert csak egy higgadt, nyugodt Elena tud rajta segíteni, akinek van A-, B- és C-terve. Amikor majd biztonságban a karomban tartom, nyugodtan reszkethetek és sírhatok – és sikoltozhatok is.

Elena elhallgatott, fejét az üléstámlának döntve, rekedten a sok beszédtől.

– Elfáradtam. De már legalább van egy A-tervem. Még több információt ki kell húznom Damonból arról a helyről, ahová megyünk, a Sötét Dimenzióról és azokról az utalásokról, amiket Mizao tett a Stefan zárkáját nyitó kulcs hollétéről.

Azt hiszem… azt hiszem, ezt nem is említettem. A kulcs, a rókakulcs, amire szükségünk van ahhoz, hogy kiszabadítsuk Stefant a cellájából, két darabban van, két különböző helyre rejtve. És amikor Mizao azzal piszkált, hogy milyen keveset tudok róluk, egyértelmű utalásokat tett a kulcsok hollétére. Nem is álmodta volna, hogy konkrétan *elmegyek* a Sötét Dimenzióba; csak fel akart vágni. De én még mindig emlékszem a talányos mondataira: az egyik fél kulcs „az ezüstcsalogány eszközében" van. A másik fele pedig „Bloddeuwedd báltermébe temetve".

Ki kell derítenem, hogy Damonnak van-e bármi fogalma ezekről. Mert úgy tűnik, hogy amint odaérünk a Sötét Dimenzióba, meg kell szállnunk mások házát és egyéb helyeket. Egy bálterem átkutatásához az a legjobb, ha az ember meghívatja magát egy bálra, nem? Valószínűleg könnyebb mondani, mint megtenni, de kerül, amibe kerül, megteszem. Ez ilyen egyszerű.

Elena elszántan felemelte a fejét, és mozdulatlanná merevedett, majd suttogva hozzátette: – El tudod ezt hinni? Az előbb felnéztem, és megláttam a hajnal első halvány sugarát: világoszöld volt, narancsos krémszínű és alig látható akvamarin… végigbeszélgettem az éjszakát. Olyan békés minden! A nap most bukkant elő… Ez meg *mi* az ördög volt? Valami hatalmasat csattant a Jag tetején. Nagyon-nagyon nagyot. – Elena kikapcsolta a felvételt a mobilján. Meg volt rémülve, de egy ilyen zajtól… és utána a kaparászástól a tetőn…

Ki kellett jutnia az autóból, amilyen gyorsan csak lehet.

2.

Elena kirobbant a Jaguar hátsó üléséről, és egy kicsit odébb futott, mielőtt visszafordult volna, hogy megnézze, mi esett rá.

Matt. Épp megpróbált felkászálódni hanyatt fekvésből.

– Matt… te jó ég! Jól vagy? Megsérültél? – Elena ugyanabban a pillanatban sikoltott fel, amikor Matt aggodalmasan felkiáltott:

– Elena… te jó ég! A Jag egyben van? Nem lett baja?

– Matt, *megőrültél?* Beütötted a kezed?

– Megkarcolódott? A napfénytető egyben van?

– Nem karcolódott meg. A napfénytető is működik. – Elenának ugyan fogalma nem volt, hogy működik-e, de azt észrevette, hogy Matt összevissza beszél. Megpróbált anélkül lemászni a kocsiról, hogy összesározná, de ez nem jött össze, mivel a lába csupa sár volt. Lábak használata nélkül pedig elég nehezen tudott volna mászni.

Mindeközben Elena körbenézegetett. Valóban, ő is esett már le az égből, de akkor ő hat hónapja halott volt, és meztelenül érkezett, Matt pedig egyik feltételnek sem tett eleget. Elena prózaibb magyarázatot tartott valószínűnek.

És meg is látta, amint egy sárgafának dőlve figyeli a jelenetet, nagyon apró, gonosz kis mosollyal az arcán.

Damon.

Damon elég tömör testalkatú volt; nem olyan magas, mint Stefan, de olyan erős, baljós légkör lengte körül, ami majdnem kárpótolta ezért. Az öltözéke makulátlan volt, mint mindig: fekete Armani farmer, fekete ing, fekete bőrdzseki és fekete csizma, ami mind illett szélfútta, sötét hajához és fekete szeméhez.

Ebben a pillanatban Elenát határozottan a tudatára ébresztette, hogy hosszú, fehér hálóinget visel, amit azzal a gondolattal pakolt be, hogy át fog tudni öltözni alatta, amennyiben szükséges lesz az út során. Csak az volt a baj, hogy ezt általában hajnalban tette meg, most viszont elterelte a figyelmét a naplóírás. És a hálóing egyszeriben nem tűnt a legmegfelelőbb öltözéknek egy kora reggeli veszekedéshez Damonnal. Nem volt átlátszó, inkább valami pamutféléből készült, mint műszálból, de csipkésnek csipkés volt, különösen a nyakánál. Csipkét viselni egy csinos nyak körül olyan egy vámpírnak – mint arról Damon felvilágosította –, mint vörös rongyot lobogtatni egy dühös bika előtt.

Elena keresztbe fonta a karját a mellkasán. És megpróbálta teljesen behúzni az auráját.

– Úgy nézel ki, mint Wendy – mondta Damon, és felvillanó gúnyos mosolyában félreérthetetlen tetszés tükröződött. Csábítóan félrebillentette a fejét.

Elena nem volt hajlandó elcsábulni. – Milyen Wendy? – kérdezte, de ebben a pillanatban eszébe jutott a *Pán Péter*ben szereplő lány vezetékneve, és azonnal megbánta. Elena mindig is jó volt a visszavágásokban. Csak az volt a baj, hogy Damon még nála is jobb volt.

– Miért, Wendy… *Darling* – felelte Damon, és a hangja olyan volt, mint a simogatás.

Elena érezte, hogy megborzong. Damon megígérte, hogy nem fogja Befolyásolni – nem használja a telepatikus képességeit arra, hogy elködösítse vagy manipulálja a gondolkodását. De néha úgy tűnt, mintha nagyon közel járna hozzá. Igen, ez határozottan Damon hibája, gondolta Elena. Ő nem táplál iránta semmilyen érzelmet, ami… nos, testvéri szereteten kívül. Ám Damon soha nem adja fel, akárhányszor is utasítják vissza.

Elena mögött egy puffanás és egy placcsanás hangzott, ami kétségkívül azt jelezte, hogy Matt végre leugrott a Jag tetejéről. Azonnal beszállt a szócsatába.

– Ne hívd így Elenát! – kiabálta, majd Elena felé fordulva folytatta: – A Wendy valószínűleg a legutóbbi kis barátnőjének a neve. És… és… tudod, *mit* tett? Hogy ébresztett fel ma reggel? – Matt reszketett a felháborodástól.

– Felkapott, és az autó tetejére dobott? – kockáztatta meg Elena. A válla felett beszélgetett Mattel az enyhe hajnali szellő miatt, ami a testére tapasztotta a hálóingét. Nem akart Damonnak hátat fordítani.

– Nem! Úgy értem, igen! Nem *és* igen! De… amikor megtette, még csak nem is fáradt azzal, hogy a kezét használja! Egyszerűen csak így csinált – lóbálta meg Matt a kezét –, és először beleestem egy sárgödörbe, utána meg azt vettem észre, hogy a Jagre zuhanok. Összetörhettem volna a napfénytetőt… vagy *magamat!* És most csupa sár vagyok – tette hozzá Matt, és undorral végignézett magán, mintha ez csak most jutott volna eszébe.

Damon is megszólalt: – És *miért* kaptalak fel, majd tettelek le? Mit is *csináltál,* amikor kicsit eltávolítottalak magamtól?

Matt a feje búbjáig elvörösödött. Általában békés, kék szeme villogott.

– Egy botot tartottam – felelte harciasan.

– Egy botot. Olyan botot, amilyet az ember az út szélén talál? Azt a fajta *botot?*

– Az útról kaptam fel, igen! – Matt harciassága nem lanyhult.

– De akkor mintha valami furcsa dolog történt volna vele. – Elena nem látta, honnan, de Damon hirtelen előrántott egy nagyon hosszú és nagyon göcsörtös botot, aminek az egyik végét nagyon hegyesre faragták. Egyértelműen keményfából készült: tölgynek tűnt.

Miközben Damon a „botját" vizsgálta minden oldalról, erősen értetlenkedő arckifejezéssel, Elena a tajtékzó Matthez fordult.

– Matt! – kiáltotta szemrehányóan. Ez határozottan a két fiú közötti hidegháború egyik legmélyebb pontja volt.

– Csak úgy gondoltam – folytatta Matt makacsul –, hogy ez esetleg jó ötlet lehet. Mivel a szabad ég alatt alszom éjszaka, és bármikor megtámadhat… egy *másik* vámpír.

Elena éppen békítő hangon próbált Damonnal beszélni, amikor Matt friss lendülettel kitört:

– Mondd el neki, hogy ébresztettél fel! – robbant ki belőle. Majd anélkül, hogy lehetőséget adott volna Damonnak, hogy egyáltalán megszólaljon, így folytatta: – Éppen a szememet nyitottam ki, amikor *ezt* dobta rám!

Matt odacuppogott Elenához, és a magasba emelt valamit. Elena teljes értetlenséggel vette el, és forgatta a kezében. Ceruzacsonknak tűnt, de fakó, sötét vörösesbarna színe volt.

– Rám ejtette, és azt mondta, hogy „véss bele kettőt" – folytatta Matt. – Két embert megölt, és még hencegett is vele!

Elenának hirtelen elment a kedve attól, hogy a ceruzát szorongassa.

– Damon! – kiáltott fel őszinte gyötrelemmel, miközben megpróbált leolvasni valamit a fiú kifejezéstelen arcáról. – Damon, ugye nem… igazából nem…

– Ne könyörögj neki, Elena! Csak egyet tehetünk…

– Ha esetleg csak egy *fél* szót szólhatnék – mondta ekkor Damon meglehetősen fáradt hangon –, akkor talán megemlíthetném, hogy még mielőtt megmagyarázhattam volna a ceruzát, valaki ott helyben megpróbált ledöfni, még azelőtt, hogy kimászott volna a hálózsákjából. És amit akkor mondtam volna, az az, hogy nem emberek voltak. Hanem vámpírok, bérgyilkosok, fizetett verőlegények… de ezeket Sinicsi malakhja szállta meg. *És* a mi nyomunkban voltak. Egészen a kentucky-i Warrenig eljutottak, valószínűleg úgy, hogy az autónkról kérdezősködtek. Mindenképpen meg kell szabadulnunk tőle.

– Nem! – kiabálta Matt tiltakozva. – Ez az autó… ez az autó sokat jelent Stefannak és Elenának!

– Ez az autó *neked* jelent sokat – javította ki Damon. – És megemlíteném, hogy nekem egy patakban kellett hagynom a Ferrarimat, csak hogy *téged* is elhozhassunk erre a kis expedícióra.

Elena felemelte a kezét. Nem akarta ezt tovább hallgatni. Valóban táplált némi érzelmet az autó iránt. Nagy volt, csillogó piros, feltűnő és látványos – és kifejezte, hogy érezték magukat Stefannal aznap, amikor a fiú megvette neki, az új, közös életüket megünneplendő. Pusztán attól, hogy ránézett, az a nap jutott eszébe, Stefan karjának a súlya a válla körül, és a fiú nézése, amikor ő felpillantott rá – zöld szeme ragyogott a huncutságtól és az örömtől, hogy olyasmit adhatott Elenának, amit a lány ennyire szeretett volna.

Elena zavarban volt, és dühös volt magára, amiért enyhén reszket, és a szeme csupa könny.

– Látod – meredt Matt Damonra. – Most megríkattad.

– *Én?* Nem én hoztam szóba a drága, eltávozott kisöcsémet – felelte Damon udvariasan.

– *Hagyjátok már abba! Most azonnal!* Mindketten – kiabálta Elena, miközben megpróbálta visszanyerni az önuralmát. – És nem kérem ezt a *ceruzát,* ha lennél szíves – nyújtotta előre a kezét.

Miután Damon elvette tőle, Elena a hálóingébe törölte a tenyerét, egy kicsit szédelegve. Megborzongott, amikor a nyomukban lévő vámpírokra gondolt.

Majd, amikor megingott, hirtelen egy meleg, erős kart érzett magán, és Damon hangját hallotta, amint azt mondja: – Leginkább friss levegőre van szüksége, és tőlem meg is fogja kapni.

Elena hirtelen súlytalanná vált, Damon karjában feküdt, és egyre magasabbra mentek.

– Damon, letennél, kérlek?

– Pont most, kedvesem? Elég messze van a…

Elena tovább ellenkezett Damonnal, de látta, hogy a fiú oda sem figyel rá. És a hűvös, reggeli levegő *valóban* kiszellőztette egy kicsit a fejét, bár ugyanakkor reszketni is kezdett tőle.

Megpróbálta elnyomni a borzongást, de nem sikerült. Damon lepillantott rá, és Elena meglepetésére teljesen komoly arccal olyan mozdulatokba kezdett, mintha le akarná venni a dzsekijét. Elena gyorsan azt mondta: – Ne, ne, csak hajts tovább… úgy értem, repülj, én meg majd kapaszkodom.

– És figyelsz az alacsonyan szálló sirályokra – felelte Damon ünnepélyesen, de egy kis mosollyal a szája sarkában. Elenának el kellett fordítania az arcát, mert nevetés környékezte.

– Szóval, mikor tanultál meg embereket felkapni és autókra dobálni őket? – érdeklődött.

– Ja, azt nemrég. Éppen olyan volt, mint a repülés: kihívás. Tudod, hogy szeretem a kihívásokat.

Damon huncut pillantással bámulta Elenát, éjfekete szemével. Olyan hosszú szempillákat tudhatott a magáénak, amilyeneket kár is fiúkra pazarolni. Elena könnyűnek érezte magát, mint egy pitypang piheje, és szédelgett, mintha spicces lenne.

Már sokkal kevésbé fázott, mert – mint rájött – Damon betakarta az aurájával, ami meleg volt. És nemcsak a hőmérséklettől melegedett át, hanem a szédítő, szinte részeg rajongástól, amivel Damon végignézett rajta, a szemén, az arcán és a válla körül súlytalan aranyfelhőként lebegő haján. Elena akaratlanul is elpirult, és szinte hallotta Damon gondolatait, miszerint nagyon jól áll a rózsaszín a hófehér bőrén.

És éppen úgy, ahogy a pirulás akaratlan fizikai reakció volt Damon melegségére és rajongására, Elena egy akaratlan érzelmi reakciót is megérzett – a köszönetét azért, amit Damon tett, a hálát a rajongásáért és némi elnyomhatatlan vonzódást a fiú iránt. Damon aznap éjjel megmentette az életét, ha Elena jól becsüli fel a malakh által megszállt vámpírok képességeit, az olyan vámpírokét, akik eleve bérgyilkosok. Még csak el sem tudta képzelni, mit tettek volna vele ezek a teremtmények, de nem is akarta. Egyszerűen örült, hogy Damon elég okos volt, és igen, elég kegyetlen ahhoz, hogy végezzen velük, még mielőtt megtalálhatták volna őt.

És vaknak és ostobának kellett volna lennie ahhoz, hogy ne vegye észre, mennyire jóképű Damon. Mióta kétszer meghalt, ez a szempont nem számított nála annyit, mint a többi lánynál, de azért hatással volt rá, akár morózusan viselkedett éppen Damon, akár azon ritka mosolyainak egyikét vetette rá, amiket mintha csak Elenának tartogatott volna.

Csak az volt a probléma, hogy Damon vámpír, és képes olvasni az ember gondolataiban, különösen, amikor Elena ilyen közel van hozzá, és összekeveredik az aurájuk. És Damonnak is tetszett Elena rajongása, és így rajongták egymást körbe-körbe, megállíthatatlanul. Mielőtt még Elenának sikerült volna összpontosítania, már olvadásnak is indult, súlytalan teste egyre nehezebbnek érződött, ahogy Damon karjába forrt.

A másik probléma pedig az volt, hogy Damon nem Befolyásolta; őt is éppen annyira felkészületlenül érte a visszajelzés, mint Elenát, vagyis még inkább, hiszen ő nem védekezett ellene. Elena igen, de az ő gátjai is kezdtek elmosódni, feloldódni. Már nem tudott tisztán gondolkozni. Damon csodálattal meredt rá, és olyan tekintettel, amit Elena túlságosan is jól ismert – de nem tudta felidézni, hogy honnan.

Elena elveszítette az elemzőképességét. Egyszerűen csak átadta magát a rajongás meleg áradatának, hogy olyan intenzitással ölelik, szeretik és foglalkoznak vele, hogy a velejéig megrázza. És amikor Elena átadta magát valaminek, akkor teljesen átadta. Szinte tudatos erőfeszítés nélkül hajtotta hátra a fejét, hogy szabaddá tegye a torkát, és lehunyta a szemét.

Damon gyengéden felemelte és megtámasztotta a lány fejét, majd szájon csókolta Elenát.

3.

Megállt az idő. Elena azon kapta magát, hogy ösztönösen utánakap annak az elmének, amelynek gazdája ilyen gyengéden csókolja. Addig nem értékelte igazán a csókolózást, amíg meg nem halt, lélekké nem vált, majd vissza nem tért a földre olyan aurával, amely feltárta mások gondolatainak, szavainak, elméjének és lelkének rejtett jelentését. Olyan volt, mintha egy csodálatos, új érzékszerve nőtt volna. Amikor két aura ilyen mélyen összekeveredett, a két lélek meztelenné vált egymás számára.

Elena félig tudatosan hagyta, hogy az aurája szétterjedjen, és szinte azonnal egy másik elmének ütközött. Meglepetésére az elhúzódott előle. Ez így nincs rendben. Sikerült elkapnia, mielőtt visszavonult volna egy nagy, sziklaszerű kő mögé. A sziklán kívül – ami egy meteorit képére emlékeztette, amit egyszer látott, a maga ragyaverte, érdes felszínével – csak elemi agyfunkciók maradtak, és egy kisfiú, aki a csuklójánál és a bokájánál fogva a sziklához volt láncolva.

Elena megdöbbent. Bármit is látott, tudta, hogy az csak egy metafora, és hogy nem szabad túl hamar következtetéseket levonnia azzal kapcsolatban, hogy mit jelent. Az előtte lévő kép igazából Damon meztelen lelkének a szimbóluma, de olyan formában, amit a saját elméje csak akkor képes megérteni és értelmezni, ha a megfelelő perspektívából nézi.

Azt azonban ösztönösen érezte, hogy valami fontosat lát. Átélte két lélek egyesülésének lélegzetelállító gyönyörét és szédítő édességét. És a benne lévő szeretettől és aggodalomtól hajtva megpróbált kommunikálni.

– Fázol? – kérdezte a gyermektől, akinek elég hosszúak voltak a láncai ahhoz, hogy szorosan átkarolja felhúzott lábait. A ruhája cafatokban lógott.

A fiú némán bólintott. Hatalmas, sötét szeme mintha elnyelte volna az arcát.

– Hova tartozol? – kérdezte Elena bizonytalanul, azon gondolkozva, hogyan melegíthetné fel a gyereket. – Nem *abba* bele? – mutatott a hatalmas kőszikla felé.

A gyermek ismét bólintott. – Odabent melegebb van, de ő már nem enged vissza.

– Ő? – Elena mindig, mindenhol Sinicsi, a gonosz rókalélek nyomait kereste. – Ki az az „ő", édesem? – Már le is térdelt, és a karjába vette a gyereket, aki hideg volt, jéghideg, és megfagyott rajta a vas.

– Damon – suttogta a kis toprongyos. Most először hagyta el a tekintete Elena arcát, hogy rettegve körbepillantson.

– Ezt *Damon* tette? – Elena hangja magasan indult, majd éppen annyira lehalkult, mint a fiú suttogása, amikor a gyermek könyörgő tekintetet vetett rá, és elkeseredetten megveregette a saját száját, mint egy bársony karmú kiscica.

Ezek csak szimbólumok, emlékeztette magát Elena. Damon elméje – lelke – van előtted.

De tényleg az? – kérdezte hirtelen egy logikusabb része. Nem volt olyan… valamikor régebben, amikor valaki mással csináltad ezt… hogy egy egész világot láttál benne, hatalmas tájakat, tele szerelemmel és holdfényes szépséggel, ami mind egy rendkívüli elme

normális, egészséges működését szimbolizálta? Elena már nem emlékezett az illető nevére, de a szépségre igen. Tudta, hogy az ő elméje is ilyen szimbólumokat használna, hogy megmutassa magát valaki másnak.

Nem, döbbent rá hirtelen és határozottan: *nem* Damon lelkét látja. Damon lelke valahol ott van abban a hatalmas, nehéz kőgörgetegben. Ott szorong benne, és a *saját* jószántából él így. Ami odakint maradt, az csak valami ősrégi emlék a gyermekkorából, egy kisfiú, akit száműzött a lelke többi részéből.

– Ha Damon rakott ide, akkor ki vagy te? – kérdezte Elena lassan, az elméletét próbálgatva, miközben végignézett a gyermek feketén fekete szemén, sötét haján és a vonásain, amelyeket *megismert,* még ilyen fiatalon is.

– Én… Damon vagyok – suttogta a kisfiú elfehéredett ajkakkal.

Lehet, hogy még ennyit beismerni is fájdalmas, gondolta Elena. Nem akarta bántani Damon gyermekkorának ezt a szimbólumát. Azt akarta, hogy érezze azt az édességet és nyugalmat, amit ő. Ha Damon elméje olyan lett volna, mint egy ház, akkor ki akarta volna takarítani, és minden szobát megtölteni virágokkal és csillagfénnyel. Ha táj lett volna, akkor holdudvart rakott volna a telihold köré, vagy szivárványokat a felhők közé. De ehelyett egy éhező gyermek képében jelent meg, egy olyan golyóhoz láncolva, amit senki nem tudott volna széthasítani, és Elena meg akarta vigasztalni és nyugtatni ezt a gyermeket.

Ringatni kezdte a kisfiút, erősen dörzsölte a karját és a lábát, és a lélektestén melengette.

A fiú először feszültnek és gyanakvónak tűnt a karjában. De kis idő múlva, amikor semmi szörnyűséges nem történt a testi kapcsolatuktól, ellazult, és Elena érezte, ahogy kis teste átmelegszik,

elálmosodik és elnehezül a karjában. Elöntötte a lehengerlően édes védelmező ösztön a kis teremtmény iránt.

A kisgyerek pár pillanattal később már aludt is a karjában, és Elena úgy látta, egy alig észrevehető mosoly árnyéka játszik az ajkán. Átölelte a kis testet, gyengéden ringatta, és maga is elmosolyodott. Olyasvalakire gondolt, aki őt ölelte, amikor ő sírt. Valakire, akit… nem elfelejtett, soha nem fogja elfelejteni, de aki miatt összeszorult a szíve a szomorúságtól. Valakire, aki nagyon fontos… elképesztően fontos, hogy eszébe jusson, most, a*zonnal*… és akit meg kell… meg kell *keresnie*…

És akkor Damon elméjének békés éjszakája hirtelen széthasadt – a hangtól, fénytől és energiától, amiről még Elena is tudta, bármilyen új volt még az Ereje, hogy egyetlen név emlékéből fakadt.

Stefan.

Ó, istenem, őt *felejtette el!* – Konkrétan hagyta, hogy pár percre olyasvalami szippantsa be, ami az elfelejtését jelenti. Azoknak a magányos, késő éjszakai óráknak a vergődése, amikor ott ült, és kiöntötte a gyászát és a félelmeit a naplójába… majd a béke és a nyugalom, amit Damon kínált fel, és amitől teljesen *megfeledkezett* Stefanról… elfelejtette, hogy ebben a pillanatban is szenved.

– Ne… ne! – Elena egyedül küzdött a sötétségben. – Engedj el… meg kell találnom… nem hiszem el, hogy elfelejtettem…

– Elena! – Damon hangja higgadt volt és gyengéd, de legalábbis érzelemmentes. – Ha így rángatod magad, akkor ki fogsz szabadulni… és elég messze van a föld.

Elena kinyitotta a szemét, és minden emléke szertefoszlott a szikláról és a kisfiúról, mint egy fehér pitypang bóbitái. Szemrehányó pillantást vetett Damonra.

– Te… te…

– Igen – felelte Damon összeszedetten. – Fogd csak rám! Miért is ne? De *nem* Befolyásoltalak, és *nem* haraptalak meg. Egyszerűen csak megcsókoltalak. A többiről a te Erőd tehet; lehet, hogy irányíthatatlan, de attól még eléggé ellenállhatatlan. Őszintén szólva *én* egyáltalán nem vágytam arra, hogy ilyen mélyen beszippantsanak. Már ha megbocsátod a szójátékot.

Damon hangja könnyed volt, de Elena hirtelen maga előtt látta a zokogó gyermeket, és elgondolkozott, vajon Damon tényleg olyan közönyös-e, mint mutatja.

De hát ez a specialitása, nem? – gondolta hirtelen támadt keserűséggel. Olyan álmokat, képzeteket, gyönyört ad nekünk, ami a… donorjai elméjében ragad. Elena tudta, hogy azok a lányok és fiatal nők, akikre Damon… vadászik, imádni szokták, és csak arra panaszkodnak, hogy nem látogatja őket elég gyakran.

– Megértem – felelte Elena, miközben közelebb ereszkedtek a földhöz. – De ez nem történhet meg még egyszer. Csak egy ember van a földön, akit megcsókolhatok, és az Stefan.

Damon kinyitotta a száját, de ebben a pillanatban megszólalt egy hang, ami éppen olyan dühös és vádló volt, mint korábban Elena, és egyáltalán nem törődött a következményekkel. Elenának eszébe jutott a másik illető, akiről megfeledkezett.

– DAMON, TE SZEMÉTLÁDA, MOST AZONNAL HOZD LE!

Matt.

Elena és Damon lekanyarodva, elegánsan ért földet a Jaguar mellett. Matt azonnal Elenához rohant, és elragadta, majd úgy vizsgálta meg, mintha a lány egy baleset áldozata lett volna, különös tekintettel a nyakára. Elena ismét zavarba jött attól, hogy csak egy csipkés, fehér hálóing van rajta két fiú társaságában.

– Jól vagyok, komolyan – mondta Mattnek. – Csak egy kicsit szédülök. Pár perc, és rendbe jövök.

Matt megkönnyebbülten felsóhajtott. Lehet, hogy már nem volt olyan szerelmes Elenába, mint régen, de Elena tudta, hogy mély érzései vannak iránta, és ez mindig is így marad. Szerette őt, mint a barátját, Stefan barátnőjét, és saját jogon is. Elena tudta, hogy Matt soha nem fogja elfelejteni azt az időszakot, amikor együtt jártak.

És ami ennél is több: Matt hitt neki. Amikor tehát Elena biztosította arról, hogy jól van, elhitte neki. Még arra is hajlandó volt, hogy egy nem teljesen ellenséges pillantást vessen Damonra.

Aztán mindkét fiú a Jag volánja felé indult.

– Ó, nem – szólalt meg Matt. – Tegnap te vezettél, és láttuk, mi történt! Te magad mondtad, hogy a nyomunkra akadtak a vámpírok!

– Azt akarod mondani, hogy az én hibám volt? Hogy a vámpírok miattam találták meg ezt a tűzoltókészülék-piros óriást?

Matt durcásan nézett; az állkapcsa megfeszült, lebarnult bőre elvörösödött. – Azt mondom, felváltva kellene csinálnunk. Tegnap te vezettél.

– Nem emlékszem, hogy valaha beszéltünk volna arról, hogy bármit is „felváltva csináljunk". – Damonnak sikerült olyan hangsúllyal beszélni, amitől mocskos felhangja lett az egésznek. – És ha beszállok egy autóba, azt az autót *én* vezetem.

Elena megköszörülte a torkát. Egyik fiú sem vette észre.

– Én be nem szállok abba az autóba, ha te vezetsz! – mondta Matt dühösen.

– Én pedig be nem szállok abba az autóba, ha *te* vezetsz! – felelte Damon lakonikusan.

Elena ekkor kicsit hangosabban köszörülte meg a torkát, és Mattnek végre feltűnt a jelenléte.

– Nos, azt nem várhatjuk el, hogy Elena fuvarozzon minket végig – jelentette ki, mielőtt Elena akár felvethette volna ezt a lehetőséget. – Hacsak nem ma érünk oda – tette hozzá éles pillantást vetve Damonra.

Damon megrázta sötét fejét. – Nem. A festőibb útvonalat választottam. És minél kevesebb ember tudja, hova megyünk, annál nagyobb biztonságban leszünk. Ha nem tudod, akkor nem árulhatod el.

Elena úgy érezte, mintha egy jégkocka ért volna a tarkójához. Ahogy Damon ezeket a szavakat mondta…

– De ők már tudják, hogy oda megyünk, nem? – kérdezte, miközben visszatért a gyakorlatiasabb gondolatokhoz. – Tudják, hogy Stefant akarjuk megmenteni, és azt is, hogy hol van Stefan.

– Ó, igen. Tudják, hogy a Sötét Dimenzióba próbálunk bejutni. De melyik kapun? És mikor? Ha le tudjuk őket koptatni, akkor csak Stefan és a börtönőrök miatt kell aggódnunk.

Matt körbenézett. – Hány kapu van?

– Több ezer. Ahol legalább három erővonal keresztezi egymást, ott potenciálisan van bejárat. De mióta az európaiak elüldözték az amerikai őslakosokat az otthonukból, a legtöbb kaput nem használják, vagy nem tartják karban úgy, mint régen – vonta meg a vállát Damon.

De Elenában bizsergett az izgalom, az idegesség. – Akkor miért nem keressük meg a legközelebbi kaput, és megyünk be azon?

– És utazzunk végig a börtönig a föld alatt? Nézd, ezt egyáltalán nem érted. Először is *rám* van szükségetek ahhoz, hogy bejussatok egy kapun, és ami utána jön, az sem lesz kellemes.

– Kinek nem lesz kellemes? Neked vagy nekünk? – kérdezte Matt komoran.

Damon hosszú, kifejezéstelen pillantást vetett rá. – Ha egyedül próbálkoznál, az rövid és végzetesen kellemetlen élmény lenne számodra. Velem kellemetlen lesz, de rutinfeladat. Ami pedig azt illeti, hogy milyen odalent utazni akár csak pár napig… nos, azt majd úgyis meglátjátok – felelte Damon egy különös mosoly kíséretében. – De odalenn sokkal, sokkal hosszabb ideig tartana, mint egy főkapun bemenni.

– Miért? – kérdezte Matt, aki mindig készen állt feltenni azokat a kérdéseket, amelyekre Elena nagyon, de nagyon nem szeretett volna választ kapni.

– Mert vagy dzsungel van ott, ahol a fákról potyogó másfél méteres piócák előfordulása a legkisebb gondotok lenne, vagy sivatag, ahol minden ellenségünk kiszúrna minket… márpedig *mindenki* az ellenségünk.

Csend lett, miközben Elena *erősen* elgondolkozott. Damon komolynak tűnt. Láthatóan nem fűlött a foga az egészhez, márpedig Damont nem sok minden szokta zavarni. Ő *szeret* harcolni. Még jobban szereti, ha csak időpocsékolás…

– Rendben – felelte Elena anélkül, hogy bármelyikükre ránézett volna. – *Én* fogom elvezetni a Jaguart a következő városig. De előtte rendes ruhát veszek, és talán még alszom is pár percet. Matt keressen egy forrást, vagy valamit, ahol rendbe szedheti magát. És utána a legközelebbi városba megyek reggelizni. Azután pedig…

– …újult erővel láthatunk neki a civakodásnak – fejezte be helyette Damon. – Legyen így, drágám! Találkozzunk az általad választott csehóban!

Elena bólintott. – Biztos, hogy meg fogsz minket találni? Én *tényleg* igyekszem elfojtani az aurámat.

– Figyelj, egy tűzpiros Jaguár bármelyik kis porfészekben, amit erre az út mentén találsz, olyan feltűnő lesz, mint egy ufó – felelte Damon.

– És miért nem jön… – Matt elnémult. Valahogy annak ellenére, hogy ez volt a legkomolyabb kifogása vele szemben, mégis hajlamos volt megfeledkezni arról, hogy Damon vámpír.

– Szóval, először te mész oda, és keresel egy kislányt, aki éppen a nyári iskolába tart – folytatta Matt, és kék szeme mintha elsötétült volna. – Majd ráveted magad, elviszed oda, ahol senki nem hallja a sikoltozását, utána hátrafeszíted a fejét, és belemélyeszted a *fogaid* a *torkába*.

Meglehetősen hosszú szünet következett. Majd Damon azt felelte sértett hangon: – Nem is.

– De ezt csináljátok… ti. *Velem* is ezt csináltad.

Elena látta, hogy itt az ideje a drasztikus közbeavatkozásnak: az igazságnak. – Matt! Matt, azt nem Damon csinálta. Hanem Sinicsi. Ezt *te* is tudod. – Ezzel gyengéden megfogta Matt karját, és maga felé fordította a fiút.

Pár hosszú pillanatig Matt ránézni sem volt hajlandó. Telt az idő, és Elena már attól tartott, hogy nem tud kontaktust teremteni vele. De Matt végül felemelte a fejét, hogy Elena a szemébe tudjon nézni.

– Rendben – felelte halkan. – Legyen így! De te is tudod, hogy embervért fog inni.

– Egy önként ajánlkozóét! – kiabálta Damon, akinek nagyon jó volt a hallása.

Matt ismét kitört: – Mert *kényszeríted* rá, hogy felajánlkozzon! Hipnotizálod…

– Nem is.

– …vagy „Befolyásolod”, vagy akármi. Neked hogy tetszene…

Matt háta mögött Elena dühödt „tűnj már innen!” mozdulatokat tett Damon felé, mintha tyúkokat hessegetne arrébb. Damon először csak megemelte a szemöldökét, aztán elegánsan vállat vont, engedelmeskedett, és varjú képében tovaszállt, elmosódó alakja hamarosan apró ponttá vált a felkelő nap előtt.

– Hajlandó lennél – kérdezte Elena csendesen – eldobni azt a karót? Damon teljesen paranoiás lesz tőle.

Matt mindenhova nézett, csak Elenára nem, de végül bólintott. – Majd eldobom, amikor lemegyek megmosakodni – pillantott komoran sáros lábaira.

– Egyébként is – tette hozzá –, szállj be az autóba, és aludj egy kicsit! Úgy látom, rád fér.

– Ébressz fel pár óra múlva – felelte Elena, akinek a leghalványabb fogalma sem volt arról, mennyire fogja ezt bánni pár órával később.

4.

– Reszketsz. Hadd csináljam egyedül – mondta Meredith, és Bonnie vállára tette a kezét, miközben megálltak Caroline Forbes háza előtt.

Bonnie már kezdett engedni, de aztán kényszerítette magát, hogy mégse. Kínos volt ennyire feltűnően reszketni egy július végi virginiai reggelen. És az is kínos volt, hogy úgy bánnak vele, mint egy gyerekkel. De Meredith, bár csak hat hónappal volt idősebb nála, felnőttebbnek tűnt, mint valaha. Sötét haját hátrafogta, amitől a szeme hatalmasnak tűnt, ráadásul szépen kiemelte tejeskávészín, harmonikus arcát is.

Akár a pesztonkám is lehetne, gondolta Bonnie lehangoltan. Ráadásul Meredith magas sarkúban volt a szokásos sportcipő helyett. Bonnie kisebbnek és fiatalabbnak érezte magát mellette, mint valaha. Beletúrt vörös hajába, és megpróbálta kicsit felrázni a lelapult fürtöket.

– Nem félek. Hanem *fá-fázom* – felelte maradék méltóságát összeszedve.

– Tudom. Onnan érzel valamit, nem? – biccentett Meredith az előttük álló ház felé.

Bonnie egy oldalpillantással végigmérte, majd visszakapta a tekintetét. Meredith felnőttsége hirtelen megnyugtatóbbnak tűnt,

mint amilyen idegesítőnek. De azért, mielőtt ismét Caroline házára pillantott volna, megkérdezte: – Mi ez a tűsarkú?

– Ó – pillantott le Meredith. – Praktikus okokból vettem. Ha ismét megpróbálja valami elkapni a bokámat, *ezt* fogja kapni. – Toppantott egyet, és a sarka bátorítóan csattant az aszfalton.

Bonnie majdnem elmosolyodott. – Boxert is hoztál?

– Arra nincs szükségem; most is le tudom ütni Caroline-t puszta kézzel, ha bármivel próbálkozik. De ne válts folyton témát! Egyedül is meg tudom csinálni.

Bonnie végül megengedte magának, hogy apró kezével megfogja Meredith elegáns kezét. Megszorította. – Tudom, hogy képes lennél rá. De ez az *én* feladatom. Engem hívott át.

– Igen – felelte Meredith, és mosolyra húzta a száját. – Ő aztán mindig tudja, hova szúrjon. Végül is mindegy, bármi is történjen, Caroline maga hozta a bajt a saját fejére. Először megpróbálunk segíteni neki, a saját érdekében és a mienkében is. Aztán megpróbáljuk rávenni, hogy *szerezzen* segítséget. És aztán…

– Azután – mondta Bonnie szomorúan – nem lehet tudni. – Ismét Caroline házára pillantott. Valahogy… féloldalasnak tűnt, mintha egy torzító tükörben látná. És egyébként is rossz aurája volt: fekete villámok csúnya, zöldesszürke háttérben. Bonnie még soha nem látott ilyen nagy energiájú házat.

És hideg is volt ez az energia, mint egy fagyasztókamra lehelete. Bonnie úgy érezte, mintha kiszívná belőle az életerőt, és csak az alkalmat lesné, hogy jéggé dermessze.

Hagyta, hogy Meredith nyomja meg a csengőt. Enyhén visszhangzott, és amikor Mrs. Forbes ajtót nyitott, az ő hangja is visszhangzott egy kicsit. A ház belseje is elvarázsolt kastély benyomását kelti, gondolta Bonnie, de a hangulata még különösebb. Ha

lehunyta a szemét, úgy érezte, hogy egy sokkal hatalmasabb helyen van, és a padló meredeken lejt.

– Caroline-hoz jöttetek – jelentette ki Mrs. Forbes. A megjelenése megdöbbentette Bonnie-t. Caroline anyja úgy nézett ki, mint egy öregasszony: a haja fehér, az arca sápadt és beesett.

– A szobájában van. Felkísérlek benneteket – mondta nekik.

– De Mrs. Forbes, ismerjük a járást… – Meredith elhallgatott, amikor Bonnie a karjára tette a kezét. A sápadt, összetöpörödött asszony vezetni kezdte őket. Szinte nincs is aurája, döbbent rá Bonnie, és ez a lelke mélyéig megrázta. Olyan régen ismeri Caroline-t és a szüleit – miért alakult így a kapcsolatuk?

Nem fogok csúnyákat mondani Caroline-ra, bármit is tesz, fogadta meg Bonnie némán. Bármit. Igen… még azok után is, amit Matt ellen vétett. Megpróbálok valami kedves dolgot felidézni róla. De a házban már gondolkozni is nehéz volt, nemhogy valami szépre emlékezni. Bonnie tudta, hogy a lépcső felfelé vezet; minden egyes fokot látott maga előtt. De az összes többi érzékszerve azt mondta neki, hogy *lefelé* megy. Ez rettenetes érzés volt, bele is szédült: az erős lejtés, miközben látta, ahogy felfelé kaptat.

És valami szag is volt, különös és átható, mint a záptojásé. Egy bűzös, rothadt illat, aminek az *íze* is érződött a levegőben.

Caroline ajtaja csukva volt, előtte pedig a földön egy tányérban étel, rajta egy villa és egy nagykés. Mrs. Forbes Bonnie és Meredith elé lépett, felkapta a tányért, berakta a Caroline-éval szemközti szobába, és rácsukta az ajtót.

De még mielőtt eltűnt az elegáns porcelántányér, Bonnie mozgást vett észre az ételben.

– Alig szól hozzám – mondta Mrs. Forbes ugyanazon az üres hangon, ahogy az előbb beszélt. – De azt mondta, hogy vár titeket.

Elsietett mellettük, otthagyta őket a folyosón. A záptojásszag… nem, *kénszag,* döbbent rá Bonnie, nagyon erős volt.

Kén – az előző évi kémiaórákról ismerte fel a szagot. De hogyan került egy ilyen rettenetes szag Mrs. Forbes elegáns házába? Bonnie a barátnője felé fordult, de Meredith már rázta is a fejét. Bonnie ismerte ezt az arckifejezést.

Ne mondj *semmit!*

Bonnie nyelt egyet, letörölte a könnyeit, és figyelte, ahogy Meredith lenyomja Caroline ajtaján a kilincset.

A szobában sötét volt. A folyosóról elég fény szűrődött be ahhoz, hogy lássák, Caroline a függöny fölé áttetsző ágytakarókat szögelt. Az ágyon senki nem volt.

– Gyertek be! És gyorsan csukjátok be az ajtót!

Caroline hangja volt az, jellegzetes szúrósságával. Bonnie-n megkönnyebbülés ömlött végig. A hang nem egy férfi basszusa volt, amibe beleremegett volna a szoba, vagy egy üvöltés, hanem csak a rosszkedvű Caroline hangja.

Bonnie belépett a félhomályba.

5.

Elena beszállt a Jaguar hátsó ülésére, felvett egy kék pólót és egy farmert a hálóinge alá, arra az esetre, ha egy rendőr – vagy bárki, aki esetleg segíteni szeretne az elhagyott úton elakadt jármű vezetőjének – állna meg mellette. Aztán lefeküdt a Jaguar hátsó ülésén.

De hiába helyezte magát kényelembe, nem jött a szemére álom.

Mit akarok? Mit akarok igazán ebben a pillanatban? – kérdezte önmagától. És azonnal rá is ébredt a válaszra.

Stefant akarom látni. Az *ő* karját akarom a vállamon érezni. Az arcába akarok nézni – a zöld szemébe, látni akarom a különleges pillantását, amit csak időnként mutat meg nekem. Azt akarom, hogy megbocsásson, és azt mondja, hogy tudja, hogy mindig szeretni fogom.

És azt akarom… Elena érezte, hogy elpirul, miközben forróság árasztja el a testét. Azt akarom, hogy *Stefan* megcsókoljon. Stefan csókjaira vágyom… a meleg, édes, vigasztaló csókjaira…

Elena erre gondolt, miközben másodszor vagy harmadszor is becsukta a szemét, és fészkelődött, szeme pedig könnybe lábadt. Bárcsak tudna sírni, igazából sírni Stefanért! De valami megakadályozta. Nem sikerült egyetlen könnycseppet sem kipréselnie.

Istenem, mennyire elfáradt…

Elena megpróbálta. Lehunyva tartotta a szemét, miközben vadul forgolódott, és próbált legalább néhány percig nem Stefanra gondolni. *Muszáj* volt aludnia. Elkeseredetten, nagy lendülettel ismét átfordult, hátha kényelmesebb lesz – amikor hirtelen minden megváltozott.

Elena végre kényelmesen feküdt. Túl kényelmesen. Egyáltalán nem érezte az ülést. Felpattant és megdermedt, a levegőben ülve. Majdnem beverte a fejét a Jaguar tetejébe.

Megint elvesztettem a gravitációt! – gondolta rémülten. De nem – ez más volt, mint ami akkor történt, amikor utoljára visszatért a túlvilágról, és léggömbként lebegett. Nem tudta volna megmagyarázni, miben, de biztos volt benne, hogy más.

Félt bármelyik irányba elmozdulni. Nem volt biztos benne, miért érzi magát olyan kellemetlenül, de nem mert mozogni.

És akkor meglátta.

Önmagát látta meg hátrahajtott fejjel és lehunyt szemmel az autó hátsó ülésén. Minden apró részletet ki tudott venni, a kék póló gyűrődéseitől kezdve halványszőke fonott copfjáig, ami, mivel hajgumija nem volt, már el is kezdett kibomlani. Elena úgy nézett ki, mintha békésen aludna.

Szóval így végződött. Azt fogják mondani, hogy Elena Gilbert egy szép nyári napon békésen meghalt álmában. Soha nem derült ki, miben hunyt el…

Mert soha nem gondolták volna, hogy az összetört szívbe is bele lehet halni, gondolta Elena, és egy olyan gesztussal, ami még a szokásos gesztusainál is melodramatikusabb volt, fél karjával az arcát eltakarva megpróbálta levetni magát a testére.

De nem működött. Amint megkezdte a mozdulatot, a Jaguaron kívül találta magát.

Egyenesen átment a kocsi tetején anélkül, hogy bármit is érzett volna. Úgy tűnik, ez történik, ha szellemmé változik az ember, gondolta. De ez egyáltalán nem olyan, mint a múltkor. Akkor megláttam az alagutat, és besétáltam a fénybe.

Lehet, hogy nem is vagyok szellem.

Elena hirtelen végtelenül kimerültnek érezte magát. Tudom, mi ez, gondolta győzelemittasan. Ez egy testen kívüli élmény!

Ismét lenézett alvó önmagára, és gondosan megvizsgálta. Igen! Igen! Egy zsinór erősítette az alvó testét – a valódi testét – a lelki önmagához. Ki van pányvázva! Mehet bárhova, vissza fog találni.

Csak két lehetséges úti célja volt. Az egyik vissza, Fell's Churchbe. A nap állásából tudta, merre lehet nagyjából, és biztos volt benne, hogy olyasvalaki, akinek T. K. É.-je van (ahogy Bonnie nevezte bennfentesen, miután átment egy ezoterikus korszakon, és rengeteg könyvet elolvasott), képes felismerni azt a hatalmas erővonalcsomópontot.

A másik úti cél természetesen Stefan volt.

Lehet, hogy Damon azt hiszi, hogy Elena nem tudja, merre kell menni, és az is igaz, hogy csak halványan érzékelte a felkelő napból, hogy Stefan a másik irányban van – nyugatra tőle. De mindig azt mondták, hogy az igaz szerelmesek lelke valahogy összeköttetésben marad… egy ezüst szállal a két szív között, vagy egy vörös zsineggel a kislábujjuktól a kislábujjukig.

Elena nagy örömére szinte azonnal megtalálta.

Egy vékony zsineg volt az, holdfényszínű, ami mintha megfeszült volna az alvó Elena szíve, és… igen. Amikor Elena megérintette a zsineget, az olyan tisztán rezonált Stefanról, hogy Elena tudta, hogy hozzá fogja elvezetni.

Az elméjében soha egy csepp kétely nem volt afelől, melyik irányt fogja választani. Fell's Churchben már járt. Bonnie lenyűgöző képességekkel rendelkező médium volt, és Stefan volt főbérlője, Mrs. Theophilia Flowers is. Ők ott maradtak a városban, hogy Meredith briliáns intelligenciáját is latba vetve együtt védelmezzék a lakóit.

És ezt mind megértenék, gondolta Elena, egy kicsit kétségbeesetten. Lehet, hogy soha többé nem kap még egy esélyt.

Elena pillanatnyi habozás nélkül Stefan irányába fordult, és elengedte magát.

Azonnal érezte, hogy keresztülszáguld a levegőn, túl gyorsan ahhoz, hogy érzékelje a környezetét. Minden, ami mellett elment, összefolyt, csak a színük és az anyaguk volt más, miközben Elena ijedten ébredt rá, hogy tárgyakon *keresztül* halad.

Pár perc múlva egy szívszaggató jelenetet látott: Stefan egy leharcolt, törött ágyon, szürke arccal, soványan. Stefan egy undorító, gyékénnyel felhintett, poloskával teli cellában azokkal az *átkozott* vasrudakkal, amelyek közül egyetlen vámpír sem tudna elmenekülni.

Elena egy pillanatra elfordult, hogy amikor Stefan felébred, ne lássa rajta az aggodalom és a könnyek nyomait. Éppen összeszedte magát, amikor Stefan hangja beléhasított. Már ébren volt.

– Folyamatosan próbálkozol, mi? – kérdezte metsző gúnnyal. – Azt hiszem, ezért pluszpontokat érdemelnél. De *valamit* mindig elszúrsz. A múltkor túl hegyes volt a füled. Most a ruhákat nem találtad el. Elena akkor sem jelenne meg gyűrött ingben és mezítelen, piszkos lábbal, ha az élete múlna rajta. Tűnj innen! – Stefan megvonta a vállát rongyos takarója alatt, és elfordult Elenától.

Elena rámeredt. Túl zaklatott volt ahhoz, hogy megválogassa a szavait: gejzírként robbantak ki belőle. – Ó, Stefan! Éppen ruhában

aludtam, arra az esetre, ha egy rendőr állna meg mellettem, miközben a Jag hátsó ülésén pihenek. Abban a Jaguarban, amit *te* vettél nekem. De nem gondoltam volna, hogy téged ez zavarni fog! Azért gyűröttek a ruháim, mert hátizsákból élek, a lábam pedig akkor lett piszkos, amikor Damon… nos… nos… ezt inkább hagyjuk! Van igazi hálóingem is, de nem az volt rajtam, amikor kiszálltam a testemből, és azt hiszem, ha az ember kiszáll, akkor ugyanolyan marad, mint amikor még a testében volt…

Elena riadtan emelte fel a két kezét, amikor Stefan megpördült. De – csodák csodája – Stefan arcán egy kis pír jelent meg. És már nem látszott rajta megvetés.

Halálosan dühösnek látszott, zöld szeme baljósan villogott.

– A lábad akkor lett piszkos, amikor Damon… mit csinált? – követelt magyarázatot kimérten.

– Nem számít…

– *Dehogynem* számít. – Stefan hirtelen elhallgatott. – Elena? – suttogta, és rámeredt, mintha a lány csak abban a pillanatban jelent volna meg.

– Stefan! – Elena önkéntelenül is kinyújtotta felé a kezét. Nem tudott magán uralkodni. – Stefan, nem tudom, hogyan, de *itt vagyok.* Én vagyok az! Nem egy álom, és nem egy szellem. Rád gondoltam, miközben elaludtam – *és most itt vagyok!* – Megpróbálta megérinteni a fiút a szellemkezeivel. – Hiszel nekem?

– Hiszek neked… mert én is éppen *rád* gondoltam. Valahogy… valahogy ez idehozott téged. A szerelem. *Hogy szeretjük egymást!* – Stefan úgy ejtette ki a szavakat, mintha megvilágosodott volna.

Elena lehunyta a szemét. Bárcsak a saját testében lenne itt, akkor megmutathatná Stefannak, mennyire szereti. Így viszont csak

esetlen szavakat használhatott – közhelyeket, amelyek ebben a pillanatban páratlanul igaznak bizonyultak.

– Én mindig szeretni foglak, Elena – suttogta ismét Stefan. – De nem akarom, hogy Damon közelében legyél. Ő megtalálja majd a módját, hogy bántson…

– Ezen nem változtathatok… – szakította félbe Elena.

– Muszáj változtatnod!

– …mert ő az egyetlen reményem, Stefan! Nem fog bántani. Már ölt is, hogy megvédjen. Ó, istenem, annyi minden történt! Éppen úton vagyunk… – Elena habozott, és gyanakvóan körbepillantott.

Stefan szeme hirtelen elkerekedett, de amikor megszólalt, az arca kifejezéstelen volt. – Valahova, ahol biztonságban lesztek.

– Igen – felelte Elena éppen olyan komolyan, és érezte, hogy fantomkönnyek rohannak végig test nélküli arcán. – És… ó, Stefan, annyi mindenről nem tudsz! Caroline megvádolta Mattet, hogy letámadta egy randin, mert terhes. De nem Matt volt az!

– Hát persze, hogy nem – felelte Stefan felháborodva, és többet is mondott volna, de Elena gyorsan folytatta.

– És azt hiszem, hogy a… hogy az alom igazából Tyler Smallwoodé, az időzítés miatt, és azért, mert Caroline kezd megváltozni. Damon azt mondta, hogy…

– Egy vérfarkaskölyök mindig vérfarkassá változtatja az anyját…

– Igen! De a vérfarkasrésznek meg kell küzdenie a malakhkal, ami már Caroline-ban van. Bonnie és Meredith olyan dolgokat mesélt Caroline-ról – ahogy gyíkként rohangált a padlón –, amik megrémítettek. De ott kellett hagynom őket, hogy oldják meg ők, hogy én… én eljussak arra a biztonságos helyre.

– Vérfarkasok és vérrókák – csóválta a fejét Stefan. – Persze a kicunéknak, a rókáknak sokkal nagyobb a varázserejük, de a vérfarkasok hajlamosak ölni, mielőtt átgondolnák a dolgokat. – Stefan ököllel a térdére csapott. – Bárcsak én is ott lehetnék!

Elenából csodálkozással vegyes elkeseredettség tört ki. – Ehelyett *én* vagyok itt… veled! Soha nem gondoltam, hogy képes lehetek ilyesmire. De így semmit nem tudok elhozni neked, még magamat sem. A véremet sem. – Elena tehetetlenségében legyintett, és meglátta a ravasz örömöt Stefan szemében.

Még mindig a Clarion Loess Black Magic, amit Elena a múltkor hozott! Tudta! Az az egyetlen folyadék képes a vámpírokat életben tartani, amikor nem juthatnak vérhez. A Black Magic „bor" – ami alkoholmentes, és eleve nem az embereknek készül – az egyetlen ital, amit a vámpírok a véren kívül megisznak. Damon azt mesélte Elenának, hogy varázslatos módon egy különleges szőlőfajtából készítik, amelyet a gleccserek szélén lévő löszös talajban termesztenek, és mindvégig teljes sötétségben tartják. Ezért van olyan bársonyos, sötét íze, magyarázta.

– Az nem számít – felelte Stefan, kétségkívül az esetleges hallgatózók fülének szánva. – Hogyan történt pontosan? – kérdezte aztán. – Ez a testen kívüli izé? Nem jössz le ide, és meséled el? – Hanyatt feküdt a szalmazsákján, és fájdalmas pillantást vetett Elenára. – Sajnálom, hogy nem tudlak szebb ágyon hellyel kínálni. – Egy pillanatra tisztán látszott az arcán a szégyen. Mind ez idáig sikerült elrejtenie a restelkedést, amiért így kell mutatkoznia Elena előtt – egy koszos cellában, rongyos ruhában, isten tudja, milyen élősködők között. Neki – Stefan Salvatorénak, aki egykor… aki egykor…

Elena szíve ebbe szakadt bele igazán. Tudta, hogy összetörik, mert érezte, ahogy üvegszilánkokra hasad, és minden egyes tűhegyes

darabja fájdalmasan tépi a mellkasát. Onnan is tudta, hogy összetört, hogy sírni kezdett, hatalmas szellemkönnyekkel, amelyek vércseppekként hullottak Stefan arcára, a levegőben még átlátszóak voltak, de a fiú arcára érve mélyvörössé változtak.

Vér? Persze, nem vér, gondolta Elena. Ebben az alakjában semmi hasznosat nem tud neki hozni. Most már igazán zokogott; belereszketett a válla, ahogy a könnyei tovább hullottak Stefanra, aki feltartotta a tenyerét, mintha el akarná kapni az egyiket…

– Elena… – Stefan hangjában hitetlenkedés csengett.

– Mi… mi az? – kérdezte Elena.

– A könnyeid. A könnyeidtől úgy érzem magam… – Stefan elképedt csodálattal meredt a lányra. Elena még mindig nem tudta abbahagyni a sírást, noha érezte, hogy lecsillapította Stefan büszke szívét – és valami egyebet is tett.

– Nnnem értem.

Stefan elkapta az egyik könnycseppet, és megcsókolta. A szeme ragyogott, amikor Elenára nézett. – Ezt nehéz megfogalmazni, gyönyörűséges kis szerelmem…

Akkor miért szavakkal próbálod? – gondolta Elena, még mindig hüppögve, de közben leereszkedett Stefan szintjére, hogy közvetlenül a torka felett szipoghasson.

Csak annyi… hogy itt nem viszik túlzásba az ellátást, magyarázta neki Stefan. *Mint azt ki is találtad. Ha te nem… segítettél volna nekem, már halott lennék. Nem értik, miért nem vagyok az. Úgyhogy… nos, tudod, néha kirohannak körülnézni, mielőtt bejönnének hozzám…*

Elena felemelte az arcát, és ezúttal a színtiszta düh könnyei ömlöttek az arcára. *Hol vannak? Megölöm őket. És ne mondd, hogy nem fog menni, mert megtalálom a módját. Még ebben az állapotomban is megtalálom a módját…*

Stefan megrázta felé a fejét. *Angyalom, angyalom, hát nem érted? Nem kell megölnöd őket. Mert a könnyeid, egy tiszta szűz fantomkönnyei…*

Elena is megrázta a fejét. *Stefan, ha bárki, akkor te tudod, menynyire nem vagyok tiszta szűz…*

…egy tiszta szűzé, folytatta Stefan, nem zavartatva magát a közbevetéstől, *minden kórságot meggyógyítanak. És én ma éjjel beteg voltam, Elena, még ha próbáltam is eltitkolni. De most már jól vagyok! Mint új koromban! Soha nem fogják megérteni, hogyan gyógyulhattam meg.*

Biztos vagy benne?

Nézz rám!

Elena ránézett. Stefan arca, ami korábban szürke volt és beesett, megváltozott. Általában sápadt volt, de finom vonásait most enyhe pír borította – mintha tábortűz előtt állna, és a fény visszatükröződne tiszta vonásairól, imádott, elegáns arcáról.

Én… csináltam ezt? Elena emlékezett, hogy az első könnycseppek vérnek tűntek Stefan arcán. Nem is olyanok voltak, mint a vér, döbbent rá, hanem mint a természetes arcszín, ami Stefanba olvadt, és felfrissítette. Muszáj volt ismét a nyakára hajtani az arcát, miközben arra gondolt, *örülök. Annyira örülök! Bárcsak egymáshoz érhetnénk! Érezni akarom az ölelésedet.*

– De legalább láthatlak – suttogta Stefan, és Elena tudta, hogy ez olyan számára, mint a víz a sivatagban. – És *ha* megérinthetnénk egymást, idetenném a kezem a csípődre, és megcsókolnálak itt és itt…

Egy darabig így beszélgettek egymással – turbékoltak, elmerültek egymás látványában és hangjában. Aztán Stefan gyengéden, de határozottan arra kérte Elenát, hogy meséljen el neki mindent

Damonról – az elejétől. Elena már eléggé lehiggadt ahhoz, hogy anélkül tudja elmesélni a Mattel kapcsolatos incidenst, hogy nagyon rossz színben tüntetné fel Damont.

– És Stefan, Damon tényleg mindent bevet, hogy megvédjen minket. – Mesélt a fiúnak a két megszállott vámpírról, akik a nyomukba eredtek, és arról, mit tett Damon.

Stefan egyszerűen megvonta a vállát, és savanyúan megjegyezte: – A legtöbben írni szoktak ceruzával. Damon egyszerűen leírja vele az embereket. – Majd így folytatta: – És a ruhád mikor lett koszos?

– Amikor meghallottam egy nagy puffanást… ami után Matt ott termett az autó tetején – felelte Elena. – De az igazság kedvéért meg kell említenem, hogy előtte Damont próbálta ledöfni egy karóval. Eldobattam vele a karót. – A lehető leghalkabban suttogva hozzátette: – Stefan, *kérlek,* ne zavarjon, hogy Damonnak és nekem most… sokat együtt kell majd lennünk. Ez nem változtat semmin, ami közöttünk van.

– Tudom.

És az volt az elképesztő, hogy tényleg tudta. Elena a fiú bizalmának mély ragyogásában fürdőzött.

Aztán „átölelték" egymást, Elena súlytalanul odabújt Stefan karjába, és ez… maga volt az áldás.

Majd hirtelen a világ – az egész univerzum – megremegett egy hatalmas csattanástól. Elena összerezzent a hangtól. Nem volt helye ott a szerelemben és a bizalomban, és abban az édes érzésben, ahogy egész *lényét,* minden porcikáját megosztja Stefannal.

Ismét felhangzott az a szörnyű zúgás, ami megrémisztette Elenát. Tehetetlenül kapaszkodott Stefanba, aki aggódva nézte. Elena rájött, hogy a fiú nem hallotta a fülsiketítő csattanást, amitől megijedt.

Aztán valami még rosszabb történt. Kiszakították Stefan karjaiból, és Elena visszafelé száguldott, keresztül a tárgyakon, egyre gyorsabban és gyorsabban, amíg bele nem csapódott a saját testébe.

Minden vonakodása ellenére tökéletesen landolt szilárd testén, ami egészen mostanáig az egyetlen volt, amit ismert. Belecsapódott, majd beleolvadt, utána pedig felült, és kiderült, hogy a hangokat az ablakon kalapáló Matt kelti.

– Több mint két órája alszol – mondta, amikor Elena kinyitotta az ajtót. – De úgy gondoltam, rád fér a pihenés. Jól vagy?

– Ó, Matt – felelte Elena. Egy pillanatra úgy érezte, nem fogja tudni visszatartani a könnyeit. De aztán eszébe jutott Stefan mosolya.

Elena pislogott egyet, és kényszerítette magát, hogy úrrá legyen az új helyzeten. Már elég régóta nem látta Stefant. Rövid, csodálatos együttlétük emléke nárciszok és levendula közé volt csomagolva, és már soha senki nem veheti el tőle.

Damon ideges volt. Ahogy magasabbra repült széles, fekete varjúszárnyain, úgy bontakozott ki alatta hatalmas szőnyegként a táj, amin a napfelkeltében smaragdként ragyogtak fel a mezők és a dombok.

Damon ügyet sem vetett rájuk. Már túl sokszor látott ilyet. Amit ő keresett, az *una donna splendida* volt.

De a gondolatai folyton elkalandoztak. Matt és a karó… Damon nem értette, miért akarta Elena, hogy magukkal hozzanak egy körözött bűnözőt. Elena… Damon megpróbált ugyanolyan ingerültséget érezni iránta, mint Kuss iránt, de egyszerűen nem sikerült.

Az alatta lévő város felé kanyarodott, a lakóövezet felett maradva aurákat keresett. Egy erős, gyönyörű aurára vágyott. Elég régóta

élt Amerikában ahhoz, hogy tudja, a napnak ebben a szakában háromféle embert lehet ébren és odakint találni.

Először is diákokat, de most nyár volt, úgyhogy abból kevesebb akadt. Kuss feltételezései ellenére Damon szinte soha nem alacsonyodott le a középiskolás lányokhoz. Másodszor is, kocogókat. És harmadszor is, akiknek gyönyörű gondolatai vannak, mint… *annak* odalent… hobbikertészeket.

A fiatal nő metszőollóval a kezében felpillantott, amikor Damon befordult a sarkon, és elindult a háza felé, először elszánt, sietős léptekkel, majd lassabban. Már a lépteiből is nyilvánvaló volt, hogy nagyon tetszik neki a buja növényzet az elbűvölő, Viktória-korabeli ház előtt. A lány egy pillanatra megdöbbent, úgy tűnt, szinte fél. Ez nem meglepő. Damon fekete bakancsot, fekete farmert, fekete pólót és fekete bőrdzsekit viselt Ray-Banje mellett. De ekkor elmosolyodott, és megkezdte a *la bella donna* elméjének óvatos feltérképezését.

Egy dolog már előtte is nyilvánvaló volt. Hogy a lány szereti a rózsákat.

– Virágzó Dreamweaverek – csóválta a fejét elismerően, miközben az élénk rózsaszínben pompázó bokrokra pillantott. – És azok a White Icebergek a lugason… Ó, de ez a Moonstone! – Könnyedén megérintett egy kinyílt virágot, amelynek a szirmai holdfényszínűek voltak, de a széleiken a legvilágosabb rózsaszínbe halványultak.

A fiatal nőnek – Krystának – muszáj volt elmosolyodnia. Damon érezte, hogy az információ erőfeszítés nélkül ömlik át a lány elméjéből az ő elméjébe. Csak huszonkét éves, hajadon, még otthon él. Pontosan olyan aurája volt, amilyet Damon keresett, és csak az apja aludt odabenn a házban.

– Nem olyan típusnak tűnsz, mint aki ennyit tud a rózsákról – állapította meg Krysta őszintén, majd zavartan felnevetett. – Bocsánat. Igazából mindenféle népekkel összefutok a Creekville-i Rózsakiállításokon.

– Anyám lelkes kertész – füllentette Damon folyékonyan és meggyőzően. – Biztosan tőle örököltem ezt a szenvedélyt. Mostanában nem laktam egy helyen elég ideig ahhoz, hogy én is kertészkedjek, de álmodozni szoktam róla. Szeretnéd hallani, mi a legnagyobb álmom?

Ekkor Krysta már úgy érezte, mintha egy csodálatos, rózsaillatú felhőn lebegne. Damon a lány minden apró rezdülését érezte, élvezte a pirulását, élvezte az apró kis remegést, ami a testét átjárta.

– Igen – felelte Krysta egyszerűen. – Szeretném tudni, mi az álmod.

Damon előrehajolt, és lehalkította a hangját. – Szeretnék egy valódi fekete rózsát kinemesíteni.

Krysta döbbentnek tűnt, és valami átfutott az agyán, túl gyorsan ahhoz, hogy Damon elkapja. De aztán ugyanolyan halkan azt felelte: – Akkor szívesen megmutatnék neked valamit. Ha van időd velem jönni.

A hátsó kert még dúsabb volt, mint az első, és egy függőágy ringatózott benne a lágy szélben, Damon legnagyobb elégedettségére. Végtére is, nemsokára szükség lesz egy helyre, ahova Krystát teheti… amíg kialussza magát.

Ám a lugas végében valami olyasmit pillantott meg, amitől önkéntelenül is felgyorsította a lépteit.

– Black Magic rózsák! – kiáltott fel a vörös, majdnem burgundi sötét virágokat nézve.

– Igen – felelte Krysta halkan. – Ennél közelebb senki nem került a fekete rózsákhoz. Nálam háromszor nyílnak egy évben – suttogta reszkető hangon, és már nem is érdekelte, ki lehet ez a fiatalember, annyira maguk alá gyűrték az érzelmei, amelyek majdnem Damont is elsodorták.

– Gyönyörűek – jelentette ki a fiú. – Ez a legsötétebb vörös, amit valaha láttam. A feketéhez legközelebbi árnyalat.

Krysta még mindig reszketett örömében. – Kaphatsz egyet, ha szeretnél. Jövő héten a creekville-i kiállításra viszem őket, de most kaphatsz egy kinyíltat. Talán az illatát is érezni fogod.

– Az… jó lenne – válaszolta Damon.

– Odaadhatod a barátnődnek.

– Nincs barátnőm – felelte Damon, és örült, hogy visszatérhet a hazudozáshoz. Krysta keze kicsit remegett, miközben levágta neki az egyik leghosszabb, legegyenesebb szárú virágot.

Damon a rózsáért nyúlt, és egymáshoz ért az ujjuk.

Damon a lányra mosolygott.

Amikor Krysta térde megrogyott a gyönyörtől, Damon könnyedén elkapta, és tette a dolgát.

Meredith közvetlenül Bonnie mögött lépett be Caroline szobájába.

– Azt mondtam, csukjátok be az ajtót! – mondta… nem, vicsorogta Caroline.

Természetesen körbenéztek, hogy honnan jön a hang. Közvetlenül azelőtt, hogy Meredith elzárta volna az egyetlen fénysugár útját azzal, hogy becsapta az ajtót, Bonnie meglátta Caroline sarokasztalát. Az előtte lévő szék eltűnt.

Caroline az asztal alatt volt.

Lehet, hogy egy tízévesnek megfelelő rejtekhely lett volna, de a tizennyolc éves Caroline lehetetlen pózba görnyedt, hogy beférjen alá. Egy ránézésre széttépett ruhákból álló kupacon ült. A *legjobb* ruhái kupacán, gondolta Bonnie hirtelen, amikor felcsillant némi aranylamé, majd újra sötétbe veszett, amikor az ajtó becsukódott.

Hárman maradtak a sötétben. Semmilyen fény nem szűrődött be fentről, vagy a folyosóra nyíló ajtó alól.

Azért, mert a folyosó egy másik világban van, gondolta Bonnie elszálltan.

– Mi kifogásod van egy kis fény ellen, Caroline? – kérdezte Meredith csendesen. A hangja határozott volt, megnyugtató. – Idehívtál bennünket, hogy látogassunk meg… de nem látunk.

– Azt mondtam, gyertek át beszélgetni – javította ki Caroline azonnal, pontosan úgy, ahogy a múltban szokta. Ennek is megnyugtatónak kellett volna lennie. Leszámítva… leszámítva, hogy most, hogy Bonnie hallotta az asztal alatt visszhangzó hangját, valami új színt érzett benne. Nem annyira rekedtséget, mint inkább…

Ezen most tényleg ne gondolkozz! Ebben az éjsötét szobában semmiképpen, javasolta Bonnie elméje.

Nem rekedtes, hanem *vicsorgós,* gondolta Bonnie tehetetlenül. Szinte úgy lehetne mondani, hogy Caroline elmorogja a válaszait.

A kis neszek azt árulták el Bonnie-nak, hogy Caroline mozog az asztal alatt. Bonnie lélegzetvétele is felgyorsult.

– De *mi* látni szeretnénk téged – mondta Meredith csendesen. – És tudod, hogy Bonnie fél a sötétben. Felkapcsolhatnám legalább az éjjeli lámpádat?

Bonnie érezte, hogy reszket. Az nem jó. Nem bölcs dolog kimutatni Caroline-nak, hogy fél tőle. De a koromsötéttől muszáj volt

reszketnie. Érezte, hogy a szobának nincsenek rendben a szögei – vagy talán csak képzelődik. És hangokat is hallott, amik megugrasztották – mint az a hangos dupla kattanás mögötte. Azt mi csinálhatta?

– Rrrendben! Akkorrr kapcsoljátok fel az éjjelit. – Caroline egyértelműen vicsorgott. És feléjük közeledett; Bonnie hallotta, hogy a neszezése és a lélegzetvétele egyre közelebb ér.

Ne hagyd, hogy elkapjon engem a sötétben!

Pániktól fűtött, irracionális gondolat volt ugyan, de Bonnie éppen annyira nem tudta elfojtani, ahogy azt sem tudta megakadályozni, hogy vakon beleütközzön oldalt a…

Valami magasba… és melegbe.

Nem Meredithbe. Mióta Bonnie ismerte, Meredithnek soha nem volt állott izzadság- és záptojásszaga, de az a meleg valami megfogta Bonnie magasba emelt kezét, és furcsa kis kattanásokat lehetett hallani, amikor a csuklójára kulcsolódtak.

A kéz nem egyszerűen meleg volt; forró volt és száraz. És a végei furán Bonnie bőrébe vájtak.

Amikor az ágy mellett felkapcsolódott a lámpa, a fura kezek eltűntek. A lámpa, amit Meredith megtalált, nagyon-nagyon homályos, vörös fényt árasztott, és könnyen látni lehetett, miért. Egy rubinvörös neglizsé és köpeny volt szorosan a lámpaernyőre kötve.

– Ez tűzveszélyes – jelentette ki Meredith, de még az ő határozott hangja is döbbenten csengett.

Caroline előttük állt a vörös fényben. Bonnie magasabbnak látta, mint valaha, magasnak és inasnak, leszámítva, hogy a hasa előredomborodott. Caroline normál ruhát viselt, farmert és egy szűk pólót. A kezét játékosan a háta mögé rejtette, és arcátlanul, gúnyosan vigyorgott.

Haza akarok menni, gondolta Bonnie.

Meredith megkérdezte: – Nos?

Caroline csak mosolygott tovább. – Nos, micsoda?

Meredith elveszítette a béketűrését. – Mit akarsz?

Caroline ravaszkás arcot vágott. – Voltatok a barátnőtöknél, Isobelnél? Beszélgettetek vele?

Bonnie-ban erős késztetés támadt, hogy lepofozza azt az önelégült mosolyt Caroline arcáról. De nem tette. Csak a lámpa fénye csapta be – tudta, hogy így van –, de majdnem úgy tűnt, mintha Caroline két szeme közepén egy-egy vörös pont égne.

– Meglátogattuk Isobelt a kórházban, igen – felelte Meredith tárgyilagosan. Majd félreérthetetlen dühvel a hangjában hozzátette: – És pontosan tudod, hogy még nem tud beszélni. De – folytatta egy diadalittas kis mozdulattal – az orvosok szerint képes lesz rá. Meg fog gyógyulni a nyelve, Caroline. Lehet, hogy csupa sebhely marad a tűktől, de beszélni megint tudni fog.

Caroline mosolya lehervadt, és csak vadság és tompa düh maradt utána. Mire dühös vajon? – merengett el Bonnie.

– Jót tenne, ha egy kicsit kimozdulnál a házból – közölte Meredith a rézszín hajú lánnyal. – Nem élhetsz a sötétben…

– Nem tart örökké – felelte Caroline élesen. – Csak amíg az ikrek megszületnek. – Továbbra is a háta mögé tett kézzel állt ott, és ívbe hajlította a hátát, hogy a hasa még inkább kiálljon.

– Az… ikrek? – bukott ki Bonnie-ból.

– Ifjabb Matt és Mattie. Ez lesz a nevük.

Bonnie alig bírta elviselni Caroline kárörvendő mosolyát és szemérmetlen tekintetét. – Ezt nem teheted! – hallotta a saját kiáltását.

– De lehet, hogy a kislányt Honey-nak fogom keresztelni. Matthew és Honey, az apukájuk, Matthew Honeycutt után.

– Ezt *nem* teheted! – kiáltott fel Bonnie még élesebben. – Különösen, hogy Matt itt sincs, hogy megvédhesse magát…

– Igen, nagyon hirtelen távozott, nem? A rendőrség kíváncsi, miért kellett így elrohannia. Persze – halkította le Caroline a hangját sokatmondó suttogássá – nem volt egyedül. Elena is vele van. Kíváncsi vagyok, mivel üthetik el az időt – nevetett fel Caroline.

– Nem csak Elena van Mattel – szólalt meg Meredith mély, fenyegető tónusban. – Valaki más is. Nem emlékszel a szerződésre, amit aláírtál? Arról, hogy nem mesélsz senkinek Elenáról, és nem tereled rá a figyelmet?

Caroline lassan pislogott, mint egy gyík. – Az régen volt. Még az előző életemben.

– Caroline, nem *lesz* életed, ha megszeged azt az esküt! Damon megöl. Vagy… már meg is…? – Meredith elhallgatott.

Caroline még mindig kuncogott, mint egy kislány, akinek valaki egy sikamlós viccet mesélt.

Bonnie érezte, hogy hideg verejték önti el a testét. A pihék felálltak a karján.

– Mit hallasz, Caroline? – Meredith megnedvesítette az ajkát. Bonnie látta, hogy próbálja fogva tartani Caroline tekintetét, de a bronzhajú lány elfordult. – Csak nem… Sinicsit? – Meredith hirtelen előrelépett, és megragadta Caroline karját. – Régebben őt láttad és hallottad, amikor a tükörbe néztél. Most már mindig hallod, Caroline?

Bonnie segíteni akart Meredithnek. Tényleg. De a világ minden kincséért sem bírt volna megmozdulni vagy megszólalni.

Caroline hajában… szürke szálak voltak. Szürke, gondolta Bonnie. Tompán fénylettek, sokkal világosabban annál a lángoló vörösesbarnánál, amire Caroline olyan büszke volt. És… másfajta

hajszálak is voltak, amelyek egyáltalán nem fénylettek. Bonnie már látott ilyen kevert bundát kutyákon; homályosan sejtette, hogy farkasból is biztosan van ilyen. De tényleg más egy barátnőn látni. Különösen, hogy felborzolódtak és remegtek, mint egy kutya szőre…

Caroline megőrült. Nem őrülten dühös, hanem elmebeteg, döbbent rá Bonnie.

Caroline felnézett, nem Meredithre, hanem egyenesen Bonnie szemébe. Bonnie összerezzent. Caroline úgy méregette, mintha azt próbálná eldönteni, Bonnie vacsora vagy csak hulladék.

Meredith Bonnie mellé lépett. Ökölbe szorította a kezét.

– Ne prrró… – szólalt meg Caroline hirtelen, majd elfordult. Igen, ez határozottan vicsorgás volt.

– Tényleg látni akartál minket, igaz? – kérdezte Meredith halkan. – Neked… nagy a szád előttünk. De szerintem lehet, hogy tudat alatt így próbálsz segítséget kérni…

– Kizárrrt!

– Caroline – szólalt meg Bonnie hirtelen, elképedve a hirtelen támadt szánalomtól. – Kérlek, próbálj meg gondolkozni! Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy neked férj kell? Én… – Bonnie elhallgatott, és nyelt egyet. Ki venne el egy ilyen szörnyeteget, aki pár héttel ezelőtt még úgy nézett ki, mint bármelyik kamaszlány?

– Akkor megértettelek – fejezte be Bonnie esetlenül. – De, őszintén szólva, semmit nem érsz el azzal, ha azt hajtogatod, hogy Matt támadott rád! Senki… – Nem bírta rávenni magát, hogy kimondja a nyilvánvalót. *Senki nem hinne egy ilyesminek, mint te vagy.*

– Ó, én nagyon érrrtek a takarrrításhoz – morogta Caroline, majd felkuncogott. – Meglepődnél.

Bonnie lelki szemei előtt megjelent Caroline smaragdzöld szemének régi, arcátlan villanása, a sunyi, titokzatos arckifejezése és vörösesbarna hajának ragyogása.

– Miért pont Mattre pikkelsz? – követelt magyarázatot Meredith. – Honnan tudtad, hogy őt támadta meg egy malakh aznap este? Sinicsi küldte rá *miattad?*

– Vagy Mizao? – kérdezte Bonnie, akinek eszébe jutott, hogy a kicune ikrek, a rókalelkek lány tagja beszélt többet Caroline-nal.

– Aznap este randiztam Mattel. – Caroline hangja hirtelen éneklő lett, mintha szavalna… rosszul. – Szívesen csókolóztam vele… olyan helyes. Azt hiszem, akkor került az a folt a nyakára. Azt hiszem, talán az ajkát is megharaphattam egy kicsit.

Bonnie kinyitotta a száját, majd megérezte, hogy Meredith csitítóan megfogja a vállát.

– De akkor egyszer csak megőrült – csivitelte Caroline. – Rám támadt! Végigkarmoltam az egyik karját. De Matt erős volt. Túl erős. És most…

És most kölykeid lesznek, akarta mondani Bonnie, de Meredith megszorította a vállát, mire Bonnie ismét leállította magát. Egyébként is, gondolta hirtelen riadalommal, a kisbabák lehet, hogy embernek fognak kinézni, és lehet, hogy csak ikrek lesznek, mint azt Caroline mondta. Akkor mit csinálnak?

Bonnie ismerte a felnőttek észjárását. Még ha Caroline nem is tudja visszafesteni a haját, azt mondják majd, nézzétek, milyen stressz érte: idő előtt beleőszült!

És még ha a felnőtteknek fel is tűnik Caroline bizarr megjelenése és furcsa viselkedése, mint Bonnie-nak és Meredithnek az imént, a sokknak fogják betudni. Ó, szegény Caroline, teljesen megváltozott

aznap. Annyira fél Mattől, hogy az asztal alá bújik. Nem hajlandó mosakodni – lehet, hogy ez gyakori tünet egy ilyen élmény után.

Egyébként is, ki tudja, mennyi idő kell ezeknek a vérfarkas kölyköknek, hogy megszülessenek? Lehet, hogy a Caroline-ban lévő malakh ezt is irányítani tudja, és rendes terhességnek fog tűnni.

És ekkor rántották ki Bonnie-t gondolatai közül Caroline szavai. Caroline abbahagyta a vicsorgást. Majdnem úgy beszélt, mint régen, sértetten és gonoszkodva, amikor azt mondta: – Csak azt nem értem, miért hisztek neki inkább, mint nekem.

– Mert – felelte Meredith határozottan – *ismerünk* titeket. Tudnánk róla, ha Matt randizott volna veled, de nem tette. És egyáltalán nem az a típus, aki egyszer csak felbukkan az ajtódban, különös tekintettel arra, hogy mi volt a véleménye rólad.

– De már mondtátok, hogy ez a szörnyeteg, ami megtámadta…

– Malakh, Caroline. Tanuld meg a szót! Benned is van egy!

Caroline elvigyorodott, és legyintett, hogy nem számít. – Azt mondtátok, ezek megszállhatják az embert, és olyasmire kényszeríthetik, ami nem vall rá, nem?

Csend lett. Bonnie arra gondolt, hogy ha mondtunk is ilyet, biztosan nem *előtted.*

– Nos, mi lenne, ha beismerném, hogy tényleg nem randiztunk Mattel? Mi lenne, ha azt mondanám, hogy megláttam, amint a környéken kocsikázik öt kilométer per órás sebességgel, bizonytalanul. Az ingujja darabokra volt tépve, a karja pedig tiszta seb volt. Úgyhogy behívtam *hozzánk,* és megpróbáltam bekötni a karját… de hirtelen megőrült. És megpróbáltam megkarmolni, de a kötés útban volt. Lekarmoltam róla. Még mindig megvan, és tiszta vér. Mit szólnátok, ha ezt mondanám?

Azt szólnám, hogy főpróbaképpen mondod ezt nekünk, mielőtt előadnád Mossberg seriffnek, gondolta Bonnie átfagyva. És azt mondanám, igazad van, valószínűleg rendbe tudod szedni magad, ha akarod. És ha abbahagynád azt a gyerekes vihogást, és leszoknál a toprongyosságról, akkor még meggyőzőbb lennél.

De Meredith szólalt meg. – Caroline… a vércsoportot DNS-vizsgálattal is meg tudják állapítani.

– Ezt természetesen tudom! – Caroline úgy felháborodott, hogy egy pillanatra megfeledkezett arról, hogy sunyin nézzen.

Meredith rámeredt. – Ez azt jelenti, hogy meg tudják állapítani, hogy Matt vére van-e a kötéseken, vagy nem – folytatta. – És hogy olyan szögben folyt-e, ami alátámasztja a sztoridat.

– Nincs semmilyen szög. A kötések átáztak. – Caroline hirtelen odamasírozott a ruhásszekrényéhez, és előhúzott belőle valamit, ami eredetileg sportkötés lehetett. Most vörösen fénylett a félhomályban.

Amikor meglátta a merev szövetet a rubinszínű fényben, Bonnie két dolgot tudott. Hogy ilyen kötést Mrs. Flowers nem tett Mattre másnap, miután megtámadták. És hogy valódi vértől ázott át, végig a merev csücskéig.

Mintha megfordult volna vele a világ. Mert bár Bonnie hitt Mattben, de ez az új történet megijesztette. Ez a sztori akár *működhet* is – feltéve, ha nem találják meg Mattet, hogy megvizsgálják a vérét.

Maga Matt is beismerte, hogy nem tud az éjszaka minden percével elszámolni… nem emlékszik mindenre. De ez nem jelenti azt, hogy Caroline igazat mond! Különben miért kezdte volna egy hazugsággal, miért csak akkor változtatott a történeten, amikor a tények nem támasztották alá?

Caroline szeme olyan, mint egy macskáé. A macskák játszanak az egérrel, pusztán szórakozásból. Csak hogy futni lássák őket.

Matt elszaladt…

Bonnie megrázta a fejét. És egyszeriben nem bírt tovább a házban maradni. Az épület valahogy belevette magát az elméjébe, és arra kényszerítette, hogy elfogadja a torz falak szögét. Bonnie még a rettenetes szagot és a vörös fényt is megszokta. De most, hogy Caroline egy vérfoltos kötést lobogtat, és azt mondja, hogy Matt vérezte össze…

– Hazamegyek – jelentette be Bonnie hirtelen. – És nem Matt csinálta, és… én soha többé nem jövök ide vissza! – Ezzel Caroline vihogásától kísérve sarkon fordult, és próbált nem odanézni a fészekre, amit Caroline rakott az asztal alatt. Üres üvegek és félig üres tányérok hevertek a rongyok között. Bármi lehet alattuk – még egy malakh is.

De amikor Bonnie megmozdult, mintha a szoba is vele mozdult volna, felgyorsította a lendületét, úgyhogy a lány kettőt fordult, mielőtt megállíthatta volna magát.

– Várj, Bonnie… várj, *Caroline* – mondta Meredith szinte eszelős hangon. Caroline éppen guminőként hajtogatta össze a testét, hogy beférjen az asztal alá. – És Tyler Smallwood? Az nem érdekel, hogy ő a… a gyerekeid valódi apja? Mennyi ideig jártatok, mielőtt összeállt Klausszal? És hol van most?

– Amennyit tudok rrróla, akárrr meg is halhatott. Te és a barátaid öltétek meg. – A vicsorgás visszatért, de nem volt fenyegető. Inkább diadalittas dorombolásnak tűnt. – De nekem nem hiányzik, úgyhogy remélem, halott marad – tette hozzá Caroline egy elfojtott vihogással. – *Ő* nem venne el.

Bonnie-nak ki kellett jutnia a szobából. A kilincs után tapogatózott, megtalálta, és megvakult. Olyan sok időt töltött a vörös

félhomályban, hogy az előszobában égő lámpa sivatagi napnak tűnt számára.

– Kapcsoljátok le a lámpát! – csattant fel Caroline az asztal alól. De amikor Meredith odalépett, Bonnie egy meglepően hangos pukkanást hallott, és látta, hogy a vörös ernyő magától elsötétül.

És még valamit meglátott.

Az előszoba fénye, mint egy világítótorony reflektora söpört végig Caroline szobáján, miközben becsukódott az ajtó. Caroline már tépni is kezdett valamit a fogaival. Valami hússzerűt, de nem főtt húst.

Bonnie hátrahőkölt, hogy elszaladjon, és majdnem feldöntötte Mrs. Forbes-ot.

A nő ugyanott állt, ahol akkor, amikor bementek Caroline szobájába. Még csak nem is tűnt úgy, mintha hallgatózott volna. Egyszerűen csak állt ott, a semmibe meredve.

– Ki kell kísérjelek titeket – mondta halk, szürke hangon. Nem emelte fel a fejét, hogy Bonnie vagy Meredith szemébe nézzen. – Különben még eltévednétek. Én el szoktam.

Egyenes út vezetett a lépcsőhöz, azon le, majd négy lépés az ajtóig. De menet közben Meredith nem mondott semmit, Bonnie pedig nem tudott.

Amint kiértek, Meredith Bonnie felé fordult.

– Nos? A malakh vagy a vérfarkasság irányítja inkább? Láttál valamit az aurájában?

Bonnie hallotta önmagát, ahogy felnevet, de a hangja sírós.

– Meredith, Caroline-nak nem emberi az aurája… és én nem tudom értelmezni. Az anyjának pedig mintha nem is lenne aurája. Ők egyszerűen… ez a ház…

– Mindegy, Bonnie. Soha többé nem kell visszamenned.

– Olyan, mintha… – De Bonnie nem tudta, hogyan magyarázza el a falak elvarázsolt kastély jellegét, vagy hogy a lépcső lejtett, miközben felfelé vezetett.

– Azt hiszem – mondta végül –, hogy jobb lenne, ha végeznél még egy kis kutatómunkát. Olyan dolgokról, mint például… az amerikai fajta megszállottság.

– A démoni megszállottságra gondolsz? – vetett rá Meredith egy éles pillantást.

– Igen. Azt hiszem. Csak azt sem tudom, hol kezdjem a listát, hogy mi nincs rendben vele.

– Nekem is van pár ötletem – felelte Meredith csendesen. – Például… észrevetted, hogy soha nem mutatta meg a kezét? Ezt nagyon furcsának találtam.

– Én tudom, miért – suttogta Bonnie, miközben megpróbálta elfojtani a zokogó nevetést. – Azért, mert… már nem körme van.

– Mit mondtál?

– A csuklómra tette a kezét. *Éreztem.*

– Bonnie, beszélj értelmesen!

Bonnie kényszerítette magát, hogy kimondja. – Caroline-nak karma van, Meredith. Igazi karma. Mint egy farkasnak.

– Vagy talán – suttogta Meredith –, mint egy rókának.

A TÉVÉBEN IS BOMBASIKER!

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 6.

A visszatérés: Árnyéklelkek

Stefant, a vámpírt fogságba ejtette és egy nem evilági börtönbe zárta két rókadémon, akik ezzel egy időben Fell's Church városát is feldúlják. Elena meg akarja találni őt, és ezért az életét Stefan bátyjának a kezébe adja. Damonéba, a jóképű, de halálosan veszélyes vámpíréba, aki Elenát akarja testestül-lelkestül.

Elena mindenáron meg akarja menteni a szerelmét, de minden egyes nap során csak egyre jobban vonzza Damon, akivel folyvást nő köztük a feszültség, és Elenának egy rettenetesen nehéz döntést kell meghoznia: melyik testvért akarja ő igazából?

Mindeközben Bonnie és Meredith a várost a hatalmába kerítő gonoszt próbálják kiismerni. A kutatásuk során komoly felfedezésekre jutnak, és nemsokára ők is csatlakoznak Elena eddigi legveszedelmesebb kalandjához. Otthonuktól távol, egy idegen, bíborvörös, démonok lakta világban kell helytállniuk és az ellenségükkel szövetkezve megmenteniük a barátjukat.

Sötét csáberők! Merre vezet a szív?

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

3 299 Ft

9 789632 453620

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

ellenállhatatlan